

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 283

Onschuldig Verdacht.

22½ Cents
45 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM
Alleenvertegenwoordiger voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

ONSCHULDIG VERDACHT.

HOOFDSTUK I.

De Kinderjuffrouw.

In de Bedford Street juist tegenover Bedford Square staat een fraai oud heerenhuis, dat reeds sedert eenige geslachten lang bewoond wordt door afstammelingen van het grafelijk geslacht Merrycourt.

Het is een deftig huis, geheel uit grijzen steen opgetrokken en gebouwd in de laatste helft van de zeventiende eeuw.

De man die het thans met zijn gezin bewoont is Graaf Reginald Merrycourt, gepensionneerd kolonel van het Engelsche leger, die bijna den geheelen veldtocht van 1914 heeft meegemaakt, en het Victoria-kruis heeft gewonnen.

Hij is thans 52 jaar, maar men zou hem, ondanks de zware oorlogsjaren ternauwernood 45 geven.

Zijn haar is nog slechts weinig met grijs doorsprenkeld, zijn oogen hebben den glans der jeugd nog niet verloren, en zijn houding is nog kaarsrecht en dwingt onwillekeurig ontzag af.

Een paar jaren voor den oorlog begon, is Graaf Reginald voor de tweede maal gehuwd met een zeer bevallige vrouw, Miss Dorothea Greenwood, een dochter van een welbekend pair, en omstreeks achttien jaar jonger dan haar echtgenoot.

Uit dat huwelijk zijn twee kinderen gesproten,

Raffles No. 283.

allerliefste meisjes, die zeer veel op haar bevallige moeder lijken.

Het eerste huwelijk van Graaf Reginald werd met een zoon gezegend, en ook de jonge Richard heeft eerst als tweede luitenant en ten slotte als kapitein op het Westelijk front in Frankrijk en ook op Gallipoli gestreden.

Het is een gelukkig huishouden, waar nimmer eenige wanklank wordt vernomen.

Op een zeer warmen dag in het midden van Juni, hield een huurauto stil voor de zware huisdeur van het oude gebouw.

Het portier werd geopend, en er steeg een jong meisje uit, in halven rouw, dat snel den chauffeur bevalde, en daarop haastig naar de deur liep en aanbelde.

Ondanks haar eenvoudige kleederen was het aanstonds te zien, dat zij tot den beschaafden stand behoorde.

Zij had een sierlijke gestalte, een schoon gelaat waarop echter een trek van zwaarmoedigheid was verspreid, en zulk zwaar goudblond haar, dat het slechts met moeite zich liet dwingen onder den kleinen hoed.

In de linkerhand droeg zij een tamelijk groote tasch.

van geel leder, een kostbaar voorwerp, dat eigenaardig afstak bij haar eenvoudige kleederen.

Op haar bellen werd de deur geopend door een bediende met witte bakkebaarden en die in zijn geheele verschijning het uiterlijk vertoonde van den ouden getrouwe, die jaren achtereen bij dezelfde familie in dienst was, en die bijna als een lid van het gezin werd beschouwd.

Hij nam het jonge meisje snel en onderzoekend op, en zeide toen op half vertrouwelijken, half eerbiedigen toon:

— Gij zijt zeker Miss Pinkerton?

Het jonge meisje knikte.

— Mevrouw de Gravin wacht u reeds, Miss, ging de oude bediende voort. Gij zijt stipt op uw tijd. Zoudt gij zoo goed willen zijn mij te volgen?

Het jonge meisje trad zwiingend binnen, en wierp snel een blik uit haar donkere oogen door de groote vestibule, alsof zij haar omgeving met een enkelen oogopslag in zich wilde opnemen.

De vestibule was zeer ruim, en aan weerszijden voerden twee trappen naar een breede gaanderij, over welker gebeeldhouwde leuning een prachtig Perzisch tapijt was geworpen.

Hier en daar stonden zuilen, welke vazen droegen, die met bloemen gevuld waren, eenige marmeren beelden en stoelen die door hun geheelen vorm tot rustenschenen te noodden.

Tusschen de beide trappen was een fraai bewerkte eikenhouten deur te zien, die waarschijnlijk naar de bediendenvertrekken achter het huis voerde.

Links en rechts bevonden zich eveneens eenige deuren en op een daarvan trad de bediende toe, terwijl hij het jonge meisje vriendelijk wenkte, hem te volgen.

Hij opende de deur, en diende met gedempte stem aan: Miss Grace Pinkerton.

Het meisje was hem op den voet gevolgd, en stond nu in een groot, helder verlicht vertrek, waarvan de vijf ramen uitzagen op Bedford Square.

Grace Pinkerton trad bedeesd nader, maar reeds was de vrouw des huizes opgestaan en ging haar vriendelijk tegemoet.

Gravin Merrycourt was thans 35 jaar, en in de volle rijpheid van haar vrouwelijke schoonheid.

Zij was zeer rijzig, en zoo zwart als een Italiaansche.

Heur haar was in twee zware wrongen boven op het

hoofd vastgestoken, en zij geleken een helm van diep glanzend ebbenhout.

Haar oogen waren zeer groot en schitterend.

Zelfs een veeleischend beeldhouwer zou zich geen beter model hebben kunnen wenschen om voor Aphrodite te poseeren.

Haar gelaat had een matgele tint, die volkomen bij haar zuidelijk uiterlijk paste.

Achter haar stond de slanke figuur van haar stiefzoon, Richard in de uniform van kapitein der Garde Lanciers, die zijn welgevormde gestalte op zijn voordeelst deed uitkomen.

Hij geleeke zeer veel op zijn vader, die op eenige passen van hem verwijderd stond — dezelfde doordringende grijze oogen, dezelfde vierkante kin, die op groote wilskracht wees, dezelfde adelaarsneus, en hetzelfde hooge fraai gewelfde voorhoofd.

Zooals zij daar stonden zou men hen bijna voor broeders kunnen houden.

De gravin was op het jonge meisje toegegaan en wees haar glimlachend een stoel aan, terwijl zij haar aandachtig opnam.

— Gij zijt zeer nauwkeurig op uw tijd, Miss, zeide zij met een diepe klankvolle stem, die op een zeer muzikaal temperament wees.

— Ik heb die nauwkeurigheid van mijn lieve vader geërfd, Gravin, zeide Grace Pinkerton met een weemoedig lachje. Toen ik mij voor den eersten keer bij u kwam aanbevelen heb ik reeds gezegd, dat mijn vader militair was.....

— Zijt gij een dochter van Jack Pinkerton?

— Ja, Graaf, zoo heette mijn vader!

— Welk regiment? Welke divisie? Welk wapen? vroeg graaf Merrycourt haastig.

— Mijn vader behoorde tot de 8ste divisie, graaf, bij het 14e Regiment Infanterie. Hij sneuvelde bij den aanval op den heuvel van Vimy, tijdens het groote offensief der Geallieerden in September van het jaar 1917.

— Was hij daar bij? riep Graaf Merrycourt levendig uit. Dan heb ik hem gekend! Men heeft mij uw vader als een zeer dapper man beschreven, Miss! Hij is immers als kapitein gevallen?

— Ja, graaf, antwoordde Grace Pinkerton, terwijl zij met moeite haar tranen bedwong.

Toen vermande zij zich, en vervolgde:

— Ik heb het mevrouw de gravin reeds gezegd, en

ik heb geen reden om het te verzwijgen — mijn vader liet slechts een zeer gering vermogen na, en ik heb nog drie broertjes en zusjes, ik achtte het dus mijn plicht mijn lieve moeder bij te staan, en daarom naar een betrekking uit te zien. En ik ben het lot zoo dankbaar, dat het mij juist naar u heeft heengevoerd, voegde zij er met naefve hartelijkheid aan toe.

De gravin had met een blik vol sympathie geluisterd, en wendde zich nu tot haar echtgenoot, terwijl zij zijn hand greep:

— Ik geloof wel, dat wij het goed getroffen hebben, lieve Reggy!

Merrycourt knikte.

— Ik geloof, dat de kinderen het niet beter hadden kunnen treffen, riep hij vroolijk uit. Zij hebben reeds den mond vol over u gehad, Miss.

Het jonge meisje kleurde van blijdschap en zeide toen:

— Zijn zij thuis? Ik zou hen zoo gaarne eens willen zien!

— Dat zijn zij, Miss! Zij zullen aanstonds worden binnengebracht. Gij denkt toch zeker aanstonds te blijven?

— Daar heb ik op gerekend, Gravin. Mijn bagage zal wel aanstonds komen.

Dorothea Merrycourt was opgestaan en had op een electrische bel gedrukt, die onder aan de prachtige lichtkroon was bevestigd.

De oude bediende stak zijn hoofd om de deur.

— Laat de kinderen eens hier komen, Briggs.

Het hoofd verdween weder, en enkele oogenblikken later stormden er twee meisjes binnen, nauwelijks zes jaar oud, en die als twee druppels water op elkander geleken.

Zij bleven een oogenblik verlegen staan bij het zien van de vreemde, maar toen zij haar herkenden, kwamen zij vroolijk toelopen, om haar kleine handjes in de hand van de nieuwe kinderjuffrouw te leggen.

Richard, die tot dusverre nog geen woord gesproken had, maar zijn grijze oogen niet van het jonge meisje had afgewend, kwam nu op zijn beurt naderbij, en zeide glimlachend:

— Als het waar is, miss, dat een kind zich nooit bedriegt bij de beoordeeling van ons menschen, dan moogt gij u zelf gelukwenschen. Ik geloof, dat zij al zeer veel van u houden!

Een vluchtige blos steeg in de wangen van het nieuwe kindermisje op, terwijl zij op zachten toon zeide:

— Ik hoop, dat wij steeds goede vrienden zullen blijven. Ik houd zooveel van kinderen.

Op dit oogenblik werd de deur weder geopend, en de stem van Briggs klonk:

— Lord Aberdeen en zijn secretaris mijnheer Charly Brand vragen belet.

HOOFDSTUK II.

Wadere kennismaking.

Zijne Lordschap scheen in dit huis een gaarne geziene gast te zijn, want de gravin wendde zich haastig naar Briggs en beval:

— Vraag mylord, aanstonds binnen te komen!

De bediende verwijderde zich en de pas in dienst

genomen kinderjuffrouw wilde zich bescheiden verwijderen, maar voor zij de deur bereikt had, ging deze weder open en traden lord Aberdeen en zijn secretaris Charly Brand binnen.

Onder dezen naam althans kende Graaf Merrycourt

den binnentredenden gast reeds eenige jaren, zonder er een oogenblik aan te denken, dat hij niemand anders dan den gentleman-inbreker, den befaamden John Raffles ontving!

Trouwens geen enkele Londenaar zou een oogenblik getwijfeld hebben aan de identiteit van Zijne Lordschap, die in geheel Londen bekend stond wegens zijn hulpvaardigheid en de gulle wijze waarop hij met zijn rijkdommen omging, welke hij reeds herhaalde malen in dienst had gesteld, niet alleen van de armen en hulpbehoevenden, maar ook van talentvolle jongelieden, die het aan de noodige middelen ontbrak, om hun studiën voort te zetten, of om een of andere nuttige uitvinding te exploiteeren.

Hier stond dan de man, naar wien de Londensche politie reeds ettelijke jaren met onverflauwd en ijver zocht, nu eens een gering spoor vindend en hardnekkig volgend, dan weder geheel in het duister tastend, en het nauwelijks gevonden spoor weder bijster.

De Groote Onbekende bewoog zich met een onnavolgbaar gemak in de zalen der deftige huizen en ook nu trad hij, met de hem aangeboren elegance, zelfbewust het vertrek binnen en ging recht op de vrouw des huizes toe, teneinde haar de hand te kussen.

Charly Brand, een nog jonge man met een blozend rond gelaat, had zich bescheiden eenigszins op den achtergrond gehouden, zooals het voegt aan den secretaris van zulk een rijk en hooggeplaatst man.

— Ik hoop niet, dat ik u stoor, gravin? vroeg Raffles, terwijl zijn blikken een oogenblik op Grace Pinkerton bleven rusten, die besluiteloos bij de deur was blijven staan.

— Volstrekt niet, mylord! antwoordde de schoone vrouw. Gij weet wel, dat gij ons nooit stoort. Dolly en Molly verwelkomen hun nieuwe bonne, miss Pinkerton.

Raffles maakte een hoffelijke buiging voor het jonge meisje, dat met neergeslagen oogen was blijven staan, vluchtig terugknikte en nu schuw het vertrek uitsloop, terwijl de kleine meisjes haar ieder bij een hand hadden gegrepen.

Raffles keek haar nog even na, en wendde zich toen tot de gravin met de opmerking:

— Een aristocratisch gezichtje, gravin! Zij ziet er heel wat beter uit dan miss Plumkitt, de vorige kinderjuffrouw — houdt mij de opmerking ten goede!

— Niet waar, mylord! riep Richard eensklaps uit. Het is als de dag bij den nacht vergeleken, als een

zwaluw bij een musch. Welk een gratie! Welk een charme ligt er over haar heele persoontje.

— Dat hebt gij in zulk een korten tijd uitstekend opgemerkt, Richard, zeide Raffles meesmuilend.

De jonge man beet zich even op de lippen en hernam een weinig ongeduldig:

— Vindt gij het dan zelf ook niet, mylord?

— Ik moet u wel gelijk geven!

— Het is niet te verwonderen, dat zij er zoo uitziet, liet nu de stem van graaf Reginald zich hooren. Zij is een dochter van Jack Pinkerton, een strijdmakker met een hart van goud, zooals al zijn kameraden zeiden. Ik zelf heb hem slechts vluchtig gekend, maar hij heeft gestreden als een leeuw.

— En nu is zijn dochter verplicht om te werken voor den kost? Ja, dat ziet men meer, zeide Raffles. Het pensioen is niet zeer groot, en misschien zijn er nog kleine mondjes open te houden.

— Zoo is het ook, Mylord! zeide Dorothea Merry-court.

— Vindt gij dat niet zeer mooi van haar, Mylord? vroeg Richard weer.

— Zeker Richard! antwoordde Raffles ernstig. Het getuigt van groote wilskracht en van veel liefde!

— Ik geloof, dat wij allen veel van haar zullen houden, zeide de gravin op peinzenden toon. Zij heeft zoo iets liefs en aantrekkelijks over zich.

— Maar wel een weinig bleek, merkte nu Charly Brand op. Vondt gij dat ook niet, Mylord?

— Ja, dat is mij ook opgevallen. Zij ziet er niet erg sterk uit. Misschien heeft zij zich den dood van haar vader op het slagveld erg aangetrokken.

— Wij zullen haar hier het leven zoo aangenaam en licht mogelijk maken — niet waar, mama? zoo wendde Richard zich tot zijn stiefmoeder.

— Dat beloof ik je, Dick! antwoordde Dorothea glimlachend.

Het gesprek begon nu over andere zaken te loopen en na een half uur ongeveer namen Raffles en Charly weder afscheid.

In de ruime vestibule, waar zij door den bediende aan hun overjassen geholpen werden, zagen zij Grace Pinkerton terug, die reeds druk bezig was met Dolly en Molly een partijtje vangbal te spelen, waarin de kleine meisjes schijnbaar het grootste behagen schiepen.

Toch lieten zij haar dadelijk in den steek om op Raffles toe te snellen en ieder een zijner handen te grijpen.

Glimlachend streefde hij het zachte, glanzende haar van de beide meisjes, die zich dicht tegen hem aandrongen, als twee vleiende katjes.

Grace Pinkerton kwam bedeesd naderbij en zeide:

— Neem het mij niet kwalijk, Mylord — gij weet misschien niet dat ik pas hier ben, ik heb hen nog niet zoo goed in bedwang!

— Het heeft niets te beteekenen, Miss, zeide Raffles op vriendelijken toon. Ik houd zeer veel van kinderen. Veel meer dan van groote menschen. Kinderen liegen nog niet, en hun genegenheid is zuiver als goud, zonder bijgedachten, zonder berekening.

— Geloofst gij dan dat dit steeds met groote menschen het geval is? vroeg Grace zacht, terwijl zij haar groote oogen schuchter tot Raffles ophief.

— Zeer vaak, Miss, — al te vaak! antwoordde Raffles, met nauwelijks verholten bitterheid in zijn stem, terwijl hij zijn handen door de gouden lokken der kleine meisjes haalde. Maar in de oogen van deze kleine engeltjes is nog geen bedrog te lezen. Zij zijn rein als een wolkenlooze hemel, en haar gansche, nog onbevleete kinderziel weerspiegelt er zich in. Ongetwijfeld zal u een moeilijke werkkring wachten, maar om een ding zijt gij te benijden, dat gij iederen dag kunt omgaan met deze twee engelachtige schepseltjes!

Raffles knikte het jonge meisje nogmaals vriendelijk toe, hief de twee meisjes van den grond, kuste ze na een oogenblik van wonderlijke aarzelings vluchtig op de teedere wangen, en zette ze toen haastig weder neder, alsof hij zichzelf op iets schuldigs betrapt had.

Hij nam haastig zijn hoed uit de handen van den bediende aan.

— Koen, mijnheer Brand, zeide hij kortaf.

De beide vrienden verlieten het huis.

Voor de deur wachtte een zeer groote, blauw gefakte auto, achter welker stuurwiel een chauffeur van reusachtigen lichaamsbouw zat.

De beide mannen stapten in, nadat Charly Brand den chauffeur had toegeroepen:

— Naar huis, Henderson!

— Een man van adel en een edel man! begon Raffles, nadat zij eenigen tijd zwijgend naast elkanden hadden gezeten.

— Bedoel je graaf Reginald?

— Ja. Hij is een edel man van den ouden stempel, en ik acht hem zeer hoog. Hij is een van de weinigen, van de zeer weinige mannen met wie ik gaarne verkeer. En zijn brandkast zal steeds even veilig voor mij zijn, als mij eigen! Ik weet dat hij heel veel goed doet — en liefst in stilte. Hij heeft nog onlangs, naar ik uit stellige bron heb gehoord, een bedrag van 50.000 pond sterling ter beschikking gesteld van de commissie voor de opleiding van oorlogsinvaliden.

— Zou hij gelukkig zijn in zijn huwelijksleven? Ik weet niet hoe het komt, maar soms schijnt het mij toe, alsof er een wolk ligt over het gelaat van zijn mooie vrouw.

— Dat is mij ook wel eens opgevallen, vooral in den laatsten tijd, hernam Raffles peinzend. En toch ben ik er zeker van, dat zij zeer gelukkig met elkander zijn, ondanks het verschil in leeftijd. Zij heeft hem stellig uit liefde genomen, want zij was zeer rijk, en behoefde het waarlijk niet om zijn geld te doen. En bedenkt, dat hij weduwnaar was en reeds een volwassen zoon had.

— En wat zeg je van de nieuwe kinderjuffrouw?

— Bevallig, ingetogen, een krachtig karakter — maar een zwak lichaam. Ik betwijfel of zij dit beroep lang zal kunnen volhouden, zelfs in een gezin als dit, waar men alles in het werk zal stellen, om haar het leven zoo aangenaam mogelijk te maken.

Hij zweeg even en ging toen op zachten toon voort:

— Het leven heeft haar wel hard aangegrepen. Stellig was zij eenige jaren geleden nog een bedorven kindje in huis, de oogappel van haar vader en moeder, en wie de toekomst tegenlachte. Toen is de oorlog gekomen, en die krankzinnige slachting heeft een einde aan al dat geluk gemaakt, zij heeft het leven van haar vader ontijdig afgesneden, en met dat leven ook het vooruitzicht op een behoorlijk pensioen. Het is een kranig stukje van het jonge ding, dat zij dadelijk de tanden op elkaar heeft geklemd, en er op uit is getrokken, om voor haar moeder en andere familieleden het leven wat te verlichten.

De vrienden spraken nog eenigen tijd door, totdat de auto stilhield voor een fraai heerenhuis in de Regentstreet, het verblijf van lord Aberdeen.

HOOFDSTUK III.

De liefde in het spel.

Er waren eenige weken verloop, sedert Grace Pinkerton haar betrekking in het huis van graaf Merrycourt had aanvaard.

Raffles had er sedert dien tijd nog eens een bezoek gebracht en hij had aanstonds gemerkt, dat het jonge meisje door haar zachten aard en haar beschaafd optreden de harten van haar meesters had gewonnen en meer als een huisgenoot dan als een ondergeschikte werd beschouwd.

De twee kleine meisjes, Dolly en Molly, waren eenvoudig verzot op haar en konden het bijna niet meer zonder haar stellen.

En dan was er nog iemand in huis, die zich blijkbaar zeer tot het jonge meisje aangetrokken gevoelde — dat was Richard, de zoon des huizes.

Raffles was een scherp opmerker en hij had zeer goed de blikken waargenomen, welke de jonge man op de bevallige kinderjuffrouw wierp, als hij meende dat niemand op hem lette.

Wat haar gevoelens betrof — daaromtrent verkeerde hij in het onzekere.

Grace ging altijd even stil en kalm haar weg, zonder zich schijnbaar met iets anders te bemoeien dan met de kleintjes die aan haar zorg waren toevertrouwd.

Zij sprak niet veel en slechts als men het woord tot haar richtte, maar wat zij zeide getuigde van een helder verstand en een voortreffelijke opvoeding.

Zoo stonden de zaken toen het echtpaar Merrycourt een groote partij gaf ter gelegenheid van den verjaardag van de vrouw des huizes.

Er waren een honderdtal gasten genoodigd en er zou gedanst worden.

Daartoe was een der grootste kamers van het huis bestemd, waaraan men gerust den naam van zaal mocht geven.

Zij zag met zes ramen op de Bedford street uit, en stond in verbinding met een kleinere zijzaal, waar het

buffet was opgeslagen en waar men een fraai uitzicht had op den tuin achter het huis.

Ook Raffles en Charly behoorden tot de genoodigden.

Zij hadden aan het diner deelgenomen, waartoe echter slechts een twintigtal gasten waren genoodigd en stonden nu in een hoek van de balzaal met de handen op den rug, naar het vroolijk gewoel te kijken.

Schuin tegenover hen in een anderen hoek, op een soort verhooging, waarop ook het achter palmen verborgen orkestje een plaats had gevonden, stond de vrouw des huizes.

Zij was zeer schoon in haar zwart balcostuum, en nu en dan wierp zij een blik vol liefde naar haren echtgenoot, die naast haar stond en met een zijner gasten in gesprek was.

— Ik heb zelden een vrouw gezien van zulk een indrukwekkende, vorstelijke verschijning, zeide Charly op zachten toon.

— Je hebt gelijk. Zij zou er voortreffelijk uitzien als „Koningin van den Nacht”.

Op dit oogenblik traden er twee heeren op Dorothea Merrycourt toe.

Raffles kende een hunner — hij was een lid van de Windsor-Club, en een wapenmakker van kolonel Reginald, maar de ander had hij in dit salon, evenmin trouwens als ergens anders, gezien.

Hij was lang en mager, met een smal, bleek gelaat, waarin de lichtbruine oogen een weinig te dicht bijeen stonden, hetgeen aan zijn gelaat een vreemde uitdrukking gaf.

Dat gelaat was geheel glad geschoren, op een paar rosblonde, kleine bakkebaarden na.

De twee heeren stonden nu voor de vrouw des huizes en de kleinste en dikste scheen zijn langeren vriend aan Dorothea Merrycourt voor te stellen.

Onwillekeurig hadden Raffles en Charly het kleine

tooneeltje zonder bijzondere aandacht gadeslagen, omdat zij nu toevallig dien kant opzagen.

Maar tot hun verwondering zagen zij dat Dorothea met een snel gebaar de hand naar het hart bracht, en dat alle kleur van haar gelaat verdween, waarop een verschrikte uitdrukking te zien was.

Het duurde slechts een seconde, want zij scheen zich aanstonds te hebben hersteld, en stak den vreemdeling minzaam de hand toe, welke hij eerbiedig aannam.

Zij wisselde eenige woorden met hem, welke echter op dezen afstand niet te hooren waren.

Raffles en Charly wierpen elkander een verwonderden blik toe en wendden zich daarop snel af, teneinde niet den schijnt te verwekken alsof zij opzettelijk naar dit kleine tooneeltje hadden gekeken.

Zij wandelden langzaam naar de buffetzaal, waar zich op dit vroege uur nog niemand bevond, en daar gekomen zeide Charly:

— Dat was zeker geen aangename ontmoeting, Edward! Heb je wel gezien hoe ze schrok?

— Zeker zag ik het! Zij trachtte zich aanstonds te herstellen, en wierp een schichtigten blik op haar echtgenoot, die echter van de voorstelling niets gezien heeft.

— Het is vreemd! Die lange man moet haar toch onbekend zijn geweest, anders behoefde Blacksmith hem niet aan haar voor te stellen!

— Hij kan wel niet geweten hebben, dat die man haar reeds kende, merkte Raffles op.

— Dan zou die vreemdeling hem dat toch wel hebben medegedeeld?

— Misschien was het daartoe te laat, en had Blacksmith hem niets van zijn voornemen gezegd. Het staat in ieder geval vast, dat onze goede dikzak er haar volstrekt geen dienst mee heeft bewezen! Zij zag er juist uit alsof er een spookverschijning voor haar opdoemde.

De vrienden liepen nu juist weder voor een der grootte tusschendeuren, en wierpen een blik in de balzaal.

Op dat oogenblik gleed er door de volgende verbindingdeur snel een donkere gedaante de buffetzaal binnen, welke de twee vrienden op het punt stonden te verlaten.

Raffles wierp snel een blik terzijde, en herkende Dorothea Merrycourt.

Nauwelijks hadden zij zich weder onder de dansers gemengd, of zij zagen hoe de vreemdeling met het ros-

sige hoofdhaar, die zooeven bij de vrouw des huizes was geïntroduceerd, op zijn beurt de kleine zijzaal binnentrad.....

Doch toen zij zich nogmaals omwendden, was er van de beide personen niets meer te zien, de buffetzaal was ledig!

Maar de breede ramen, die toegang gaven tot een soort terras, waarvan men in den tuin kon afdalen, stonden open.

Weer wisselden de twee vrienden een vragenden blik met elkander.

Toen trok Raffles Charly een weinig terzijde en fluisterde:

— Hier gebeurt iets, wat mij niet bevalt! Tracht eens van Blacksmith te vernemen wie de man is, dien hij zooeven aan Dorothea heeft voorgesteld, maar zonder dat het opvalt.

Charly antwoordde niet, maar begaf zich onder de dansers en slenterde langzaam naar de andere zijde van de zaal, waar hij Blacksmith gewaar werd.

Na een paar inleidende vragen, handig gesteld, vernam hij wat hij weten wilde:

— De heer dien ik zooeven voorstelde? vroeg Blacksmith. Dat was een oude schoolkameraad van mij, dien ik ook vandaag, na lange jaren, weer eens terug heb gezien. Hij wist niet waar hij vanavond heen zou gaan en ik heb hem hierheen gebracht. Hij is advocaat, ofschoon ik niet meer geloof dat hij practiseert, en hij heet Irwin Malony.

Charly sprak nog even met Blacksmith door, en begaf zich toen langzaam weder naar Raffles, wien hij mededeelde wat hij zooeven vernomen had.

— Ik ken den naam niet, zeide Raffles op zachten toon.

Daar kwam kolonel Reginald op hen toe, die Raffles bij een knoop van zijn rok greep, en half lachend, half ongeduldig vroeg:

— Hebt gij mijn vrouw soms gezien, Mylord? Ik mis onze jarige, en ik kan haar nergens vinden!

Charly wilde reeds antwoorden, maar een bliksem-snelle blik van Raffles legde hem het zwijgen op.

Het was alsof de Grootte Onbekende bij ingeving gevoelde, dat hij er op dit oogenblik beter aan zou doen, niet te doen blijken dat hij wist, waar Dorothea zich bevond.

Glimlachend antwoordde hij:

— Ik meen dat ik uw vrouw zooeven door gindsche

deur heb zien heen gaan. Misschien is zij even naar de kleintjes zien!

— Dat is zeer goed mogelijk — hoe komt het dat ik daaraan niet dadelijk gedacht heb! riep de Graaf uit.

Hij knikte Raffles even toe, en baande zich toen weder een weg door de gasten.

Raffles keek hem na met een ernstigen blik in zijn oogen en wendde zich toen tot Charly met de opmerking:

— Ik ben overtuigd dat onze gastvrouw volkomen gelukkig is. Wat kan het dan zijn, hetwelk nu en dan als een wolk over haar gelaat doet trekken, haar blik dof maakt en haar eensklaps zonder aanleiding blijkbaar doet opstaan en het vertrek verlaten?

— Ik heb ook opgemerkt dat zij in den laatsten tijd een weinig bleek ziet, zeide Charly. Misschien gevoelt zij zich wat ongesteld!

Raffles schudde het hoofd.

— Het is geen lichamelijke ongesteldheid, hernam hij. Het is een ongesteldheid van den geest! Nu, alles wel beschouwd, zijn het onze zaken niet, en men doet altijd verstandiger als men zich niet bemoeit met familie-aangelegenheden. Het is zooals de ongelukkige Sganarelle, de houthakker uit een van Molière's blijspelen zeide: „Men moet den vinger nooit tusschen den boom en de schors steken”!

Het feest was nu in vollen gang.

Toen zij nog eens rondkeken, zagen zij dat Dorothea weder was teruggekeerd.

Zij was alleen.

Nog steeds was zij zeer bleek, en er lag een uitdrukking op het schoone gelaat, welke Raffles daar nog nimmer had gezien — een mengeling van diepe smart, angst en toorn.

Even later trad Merrycourt weder binnen, en de twee vrienden zagen, hoe hij blijkbaar op bezorgden tooneenige woorden met zijn vrouw wisselde.

Het was duidelijk dat haar bleekheid ook hem was opgevallen.

En plotseling werd hun aandacht getrokken door een voorbijzwevend paartje.

Het waren Grace Pinkerton, die er in haar wit tule avondtoilet uitzag om te stelen, en Richard, die zijn uniform reeds voorgoed scheen te hebben afgelegd en die er in zijn zwarten rok minstens evengoed uitzag.

Er lag een blos van gezondheid en levensvreugde over het gelaat van het jonge meisje.

— Zie je, daarom zijn de Merrycourt's mij ook zoo sympathiek, omdat zij zich niet als meesters tegenover hun bedienden gedragen, die op een afstand moeten worden gehouden als een ander soort wezens van een lagere orde, maar als menschen die hun gelijken zijn — al staan zij dan niet op dezelfde sport van de maatschappelijke ladder.

— Ja, het is duidelijk, dat Grace Pinkerton hier in huis geheel en al wordt behandeld als een dochter!

— Men zou kunnen zeggen — als een schoondochter! hernam Raffles langs zijn neus weg. Als ik mij tenminste niet vergis, legt onze jonge vriend Richard, het daar zeer bepaaldelijk op aan!

— Als dat waar was, dan zou ik bijna in staat zijn hem te benijden! riep Charly uit. Zij zou zeker geen kwaad figuur maken als meesteres in een der vorstelijke huizen van het West End! Zie haar eens dansen! Een al gratie en bevalligheid.

— En kijk eens naar de oogen van Richard! Als er ooit een man volstrekt geen moeite scheen te doen om zijn gevoelens voor een jong meisje te verbergen, dan is hij het wel! Bij den hemel, iedereen hier in de zaal moet het zien, dat hij smoorlijk op haar verliefd is!

Raffles had gelijk, het viel niet te miskennen dat ver in de grijze oogen van den jongeman een uitdrukking lag, die aan duidelijkheid niets te wenschen overliet en hij scheen er zich volstrekt niet om te bekommeren, wat anderen er van dachten.

Het jonge meisje wendde meestal beschroomd den blik af, — alsof zij bevreesd was voor den gloed die uit de oogen van haar danser straalde, maar toch — nu en dan gleden haar blikken een oogenblik naar zijn gelaat — om zich weer dadelijk schuw en verlegen af te wenden.

Het dansen duurde voort, en de opgewonden stemming nam vooral onder het jonge volkje steeds meer toe.

De advocaat met het rossige haar, zooals Charly hem voorloopig noemde, was eensklaps weder komen opduiken, zoo plotseling alsof hij door een valluik was verschenen midden in de zaal, en had reeds twee dansen met de gastvrouw gedaan, ofschoon het duidelijk was, dat zij althans een daarvan reeds aan een anderen cavalier had toegezegd.

En even na dezen tweeden dans was hij even plotseling weer verdwenen als hij gekomen was.

— Misschien is hij wel op den loop gegaan voor

den boozen blik van kolonel Reginald! zeide Charly half spottend.

— Wie weet! was alles wat Raffles zeide.

— Blijven wij voor het souper? vroeg Charly, die zelf een wals had meegedanst en zijn dame naar haar plaats had gebracht, terwijl hij zich tot Raffles wendde, die volgens zijn gewoonte rustig in een hoek was blijven toezien.

Raffles wierp tersluiks een blik op zijn horloge.

— Om je de gulle waarheid te zeggen, gevoel ik er niet veel lust toe, zeide hij. Je weet dat ons plan is om morgenochtend zeer vroeg te vertrekken, teneinde

te kunnen deelnemen aan den wherry-wedstrijd op de Theems. Als wij dan frisch willen zijn, dan moeten wij een behoorlijke nachtrust genoten hebben. Het is nu over twaalf en het duurt nog minstens een uur voor wij thuis zijn.

— Laat ons dan heengaan.

De twee vrienden verlieten de balzaal, nadat zij afscheid hadden genomen van Dorothy Merrycourt, van den kolonel en van Richard.

Dat laatste was moeilijk genoeg, want de jonge man scheen alleen oogen te hebben voor Grace Pinkerton...

HOOFDSTUK IV.

De wolken pakken zich samen.

Weer was een week verlopen sedert de partij ten huize van kolonel Merrycourt.

Het was avond.

Raffles en Charly zaten in de conversatiezaal van de Windsor Club, waarvan Lord Aberdeen vice-president was.

Er waren niet zeer veel leden, want het was zeer warm en waarschijnlijk hadden de meesten hunner verpoozing gezocht in een der groote theetuinen langs de Theems.

Het was zeer stil in het groote vertrek, want de aanwezigen waren verdiept in de lezing van de avondbladen of zij voerden een slepend gaande gehouden gesprek, met lange tusschenpoozen en op zachten toon gevoerd.

Toen ging de deur weder open, en Richard Merrycourt trad de zaal binnen.

Hij keek een oogenblik besluiteloos om zich heen, scheen zelfs even op het punt te staan om op zijn schreden terug te keeren, maar bedacht zich en schreed langzaam met de handen in de zakken op de groote

leestafel toe.

Er waren nog geen andere lichten ontstoken, dan de twee groote lampen met hun zijden kappen boven het tafelblad, die het meeste licht naar beneden uitstraalden.

Het gelaat van den jongen man bleef dan ook in het halfduister gehuld, totdat hij een stoel achteruit trok en zich er meer in liet vallen, dan dat hij ging zitten.

En nu hij in het volle licht zat, merkten Raffles en Charly, die even hadden opgezien, dadelijk op, hoe bleek en vertrokken zijn gelaat was.

De jonge man scheen hen in het eerst in het geheel niet op te merken en trommelde zenuwachtig, met gefronst voorhoofd en duisteren blik met zijn vingers op tafel.

Eindelijk hief hij het hoofd op, en liet langzaam zijn blikken door het groote vertrek gaan, blikken die niets schenen te zien.

Raffles had met verbazing het doen van Richard gevolgd en Charly was niet minder verwonderd.

— Ik zou wel eens willen weten, wat hem bezielt! zeide Charly eindelijk op fluisterenden toon. Hij schijnt ons volstrekt niet te herkennen!

— Hij ziet eruit, alsof hij den duivel gezien heeft! fluisterde Raffles terug. Hij is of vreeselijk verliefd, of hij heeft vanmiddag te veel truffels gegeten, voor mij hebben beide zaken ongeveer dezelfde uitwerking.

— Neen, Edward — spot er niet mee! hernam Charly op ernstigen toon, en zeer zacht sprekend. Werkelijk — hij jaagt mij angst aan!

Op dit oogenblik bleven de dwalende blikken van Richard op het gelaat van Raffles gevestigd.

Er kwam eenig leven in zijn blik, hij mompelde blijkbaar een verontschuldiging — en toen stond hij op, teneinde het vertrek weder te verlaten, even zwijgend als hij gekomen was.

Maar hij was nog niet halverwege de deur, of hij voelde een hand op zijn schouder.

Half onwillig omziende, keek hij in het ernstige gelaat van Raffles, die haastig was opgestaan en hem gevolgd was.

Een oogenblik bleven de beide mannen zoo staan.

Toen zeide Raffles zachtjes:

— Ik geloof, dat gij behoefte hebt aan gezelschap, Richard.

— Meent gij, mylord? vroeg de jonge man op doffen toon, en met een bitteren glimlach om de lippen. Ik geloof veeleer dat het goed voor mij zou zijn als ik alleen was, geheel alleen!

— Neen, Richard! Gij hebt ongelijk! Scheelt u iets? Gij zijt zeer bleek.

— Ik — ik gevoel mij niet zeer wel, dat is zoo, mylord! Misschien — als ik wat vroeg naar bed ga...

Hij voleindigde den zin niet, maar keek weer met denzelfden starenden blik voor zich uit.

— Als dit nu liefde is, mompelde Raffles zachtjes voor zich heen, dan lijkt zij bijzonder veel op waanzin!

Hij keek Richard even strak aan, alsof hij in het diepst van zijn ziel wilde lezen en vervolgde toen luid:

— Ik stel juist nu zeer veel prijs op uw gezelschap, Richard! Ik ken u reeds lang — van toen gij nog bijna een knaap waart! Geloofst gij niet dat ik belang in u stel? Draagt gij iets met u om, dat u martelt? Zou het u niet verlichten als gij uw hart eens bij mij zoudt uitstorten?

Hij had nogmaals zijn hand op de schouders van

den jongen man gelegd, en keek hem met zijn grootte grijze oogen ernstig en onderzoekend aan.

Een oogenblik was het alsof er een rilling over het geheele lichaam van den jongen man liep.

Hij bukte het hoofd, en zijn gelaat vertrok zich krampachtig.

Raffles had hem onder den arm genomen, en voerde hem langzaam naar de deur.

Hij opende ze, volgde eenigen tijd een breede gang en trad toen een fraai gemeubeld vertrek binnen, zijn particuliere spreekkamer in de club, waar hij menigmaal vrienden ontving, of besprekingen hield met Charly Brand.

Hij sloot de deur weder zorgvuldig achter zich en geleidde Richard naar een stoel.

Hij nam tegenover hem plaats, vouwde zijn slanke vingers om zijn knieën, bukte zich voorover, om Richard goed te kunnen aanzien en zeide toen op overredenden toon:

— Zeg mij nu wat u bekommert — wie weet kan ik u niet helpen!

In plaats van te antwoorden liet Richard het hoofd achterover op de leuning van zijn stoel vallen en sloot de oogen.

Zoo bleef hij eenige oogenblikken als een steenen beeld zitten — maar onder de gesloten oogleden gleden twee heldere tranen, die langs zijn bleekke wangen drupten.

Zijn stijf oopen geklemde lippen openden zich en beefden zachtjes.

Toen kwam het er nauwelijks hoorbaar uit:

— Ik lijd — ik lijd meer dan ooit iemand geleden heeft!

Bijna aanstonds had Raffles begrepen.

Hij boog zich nog meer voorover en greep een van de handen van den jongen man tegenover hem, die willoos langs zijn knie ahang.

— Het is dus — liefde?

Richard knikte, zonder te antwoorden.

— En ik behoef zeker niet te vragen naar het voorwerp van uw liefde? ging Raffles glimlachend voort. Dat zal zeker wel luisteren naar den naam Grace!

De jonge man bewoog het hoofd, doch antwoordde niet.

Raffles wierp hem een verbaasden, onderzoekenden blik toe.

— Duidt het mij niet ten kwade, zeide hij, maar ik begrijp het niet goed! Gij hebt het jonge meisje lief en als niet sommige verschijnselen mij bedrogen hebben, dan geloof ik, dat zij uw liefde beantwoordt! Gij zijt jong, rijk en knap — voor zoover ik weet drie hoedanigheden, welke, indien zij vereenigd zijn, zelden hun invloed op het vrouwelijk geslacht missen. Wat schort er dan eigenlijk aan?

Richard maakte een gebaar van wanhoop en doffe berusting.

— Ik begrijp het zelf niet, barstte hij toen uit. Het is waar, Mylord! — ik heb haar lief, ik bemin haar meer dan mijn leven. Zij is alles voor mij — ik kan mij het bestaan zonder haar niet meer denken! En een oogenblik heb ik ook waarlijk gemeend, dat ik haar niet onverschillig was. Neen, laat ik mij zelf niet te kort doen — zij had mij lief, Mylord! Een man kan zich niet bedriegen in de uitdrukking van het gelaat eener vrouw, als hij haar zijn liefde bekent. En nu is dat alles plotseling veranderd — het is alsof een ijzige storm is opgestoken, die de bloesems van ons jong geluk heeft doen bevriezen. Haar houding jegens mij is sedert eenige dagen — bijna een week, volkomen veranderd. Zij gaat mij met een koelen blik voorbij — zij schijnt zich nauwelijks bewust te zijn, dat ik besta — en ik lijd meer dan ik verdragen kan!

— Wat zegt gij daar? Maar hoe is dat mogelijk? riep Raffles verwonderd uit. Er is toch niets tusschen u geschiedt, hetwelk deze verandering kan rechtvaardigen?

— Dat is het juist — het is als een donderslag bij helderen hemel gekomen! Ik herinner mij nog zeer goed, dat wij op een avond allerlei afspraken maakten voor de toekomst. Ik zou mijn vader en moeder mededeelen, hoe het met ons beiden stond, en zij zou dan natuurlijk ons huis weder verlaten, teneinde naar haar moeder terug te keeren en in haar woning het oogenblik af te wachten, waarop ik haar als mijn vrouw mijn woning zou binnenvoeren. Mijn vader is een edelman van den ouden stempel, maar op dit gebied is hij zeker niet conservatief. Ik ben overtuigd, dat hij mij zijn toestemming zou hebben gegeven voor het huwelijk, als ik hem gezegd had, dat bij Grace Pinkerton mijn geluk lag. Welnu, den volgenden dag — ik sprak haar toen pas voor het eerst bij het diner, daar ik zeer vroeg had moeten vertrekken voor een kleine reis — was zij veranderd als een blad aan een boom. Zij was koel tegen

mij, en sprak niet meer met mij aan tafel, dan de beleefdheid eischt.

— Was zij misschien ziek?

— Dat geloofde ik ook eerst, Mylord. Zij was zeer bleek en haar oogen hadden een vreemde uitdrukking, welke ik er nog nimmer in gezien had. Maar den volgenden dag kon ik mij zelfs niet meer aan dezen stroohalm vastklampen! Zij bleef op een afstand, en toen ik haar herinnerde aan ons gesprek van dien avond, keek zij mij aan alsof ik over dingen sprak, welke zij in het geheel niet kon begrijpen. Ik drong aan, ik smeekte haar mij te zeggen wat ik misdreven had, dat zij haar houding zoo plotseling veranderd had, maar als eenig antwoord haalde zij de schouders op en verwijderde zich.

— Was zij toornig?

— In het geheel niet. Zij leek mij eender bedroefd te zijn. Ik heb daarna nog herhaalde malen getracht haar een verklaring te ontlokken, maar zij bleef even teruggetrokken, koud en onverschillig. En als het daarbij nog maar gebleven was! Maar sindsdien is er iets geschied, dat mij bijna razend heeft gemaakt, Mylord! Ik had haar altijd gehouden voor een meisje met een rein gemoed, onschuldig als pas gevallen sneeuw. En zoudt gij het willen gelooven — zij heeft een minnaar!

Raffles slaakte een uitroep van verbazing en ongeloof.

Hij greep de hand van den jongen man die tegenover hem zat en zeide:

— Dat kan niet waar zijn! Gij moet u vergissen.

— Neen, dat is onmogelijk! Daarvan heb ik mijzelf ook trachten te overtuigen, Mylord hernam Richard neerslachtig. Ik heb mijzelf trachten diets te maken, dat alles op een waandenkbeeld moest berusten, dat ik gek was of dronken — maar tenslotte moest ik wel bukken voor den drang der feiten.

Met de gebalde vuisten voor zich op het tafelblad bleef Richard een oogenblik voor zich uitstaren, en nu en dan liep er een zenuwachtige rilling over zijn gelaat.

Toen kwam het nauwelijks hoorbaar over zijn bleeke lippen:

— Omstreeks een week geleden, op een avond, volgde ik haar tersluiks, gedreven door een gevoel, waaraan ik zelfs geen naam kon geven. Gij zult het onridderlijk — gij zult het laag vinden, maar ik kon niet anders! Het was sterker dan ik! Wat ik toen reeds vreesde, zou ik u niet hebben kunnen zeggen — maar mijn ergste voorgevoelens werden bewaarheid.

Ik gevoelde, dat er een medeminnaar in het spel was, en — wat er volgde zou mij in het gelijk stellen.

Weer wachtte hij even als om de beelden van dien noodlottigen avond weder in zijn geheugen terug te roepen, om daarop te vervolgen:

— Grace verliet dus ons huis, en riep op straat een huurauto aan. Ik deed hetzelfde en gaf den chauffeur bevel, haar auto in het oog te houden. Zij reed niet naar haar moeder, mylord. In het eerst kon ik nog twifelen, omdat de weg dezelfde was, maar toen ging het als een schok van ontzetting door mij heen..... de auto sloeg een zijweg in! De rit duurde ongeveer 20 minuten, toen stond de automobiel stil, zij stapte uit, en liep regelrecht toe op de deur van een groote huurkazerne, zonder links of rechts te kijken, juist als iemand die er reeds meermalen geweest is. Ik stapte op mijn beurt uit, en zorgde wel dat zij mij niet zag, maar mijn voorzorgen waren volmaakt overbodig, want zooals ik u reeds zeide, zij ging regelrecht op de deur toe. Zij belde aan, de deur werd geopend, en zij trad binnen. Ik wachtte eenige minuten, belde toen zelf aan en vroeg het meisje, hetwelk de deur voor mij opende, terwijl ik zoo kalm mogelijk trachtte te blijven, mij den naam van den bewoner te noemen, wien het bezoek van de jonge dame gold, die zoeven was binnengetreden. Een oogenblik scheen zij te aarzelen, maar een halve kroon maakte haar tong los. Zij noemde mij den naam — Irwin Malony!

Raffles, die met de grootste aandacht had toegeluisferd, liet zich achterover in zijn stoel vallen, en keek Richard ontzet aan.

Toen zeide hij, op een toon van ongeloof:

— De advocaat? Die man met zijn rossige bakkebaarden?

— Ja, hij! Hij werd een dag of veertien tijdens een feestavond, waar ook gij tegenwoordig waart, door Blacksmith aan mama en mij voorgesteld.

— Het klinkt bijna ongelooflijk! mompelde Raffles voor zich heen. Die man zag er in het geheel niet uit als iemand die in staat zou zijn het hart van Grace Pinkerton te winnen. Wat hebt gij toen gedaan?

— Een oogenblik dacht ik er over naar boven te stormen en den schurk rekenschap te vragen, maar de vrees om mij wellicht bespottelijk te maken, en ook mijn trotsch weerhielden mij. Ik ging heen zooals ik gekomen was — maar toch vertrok ik nog niet aanstonds. Ik stelde mij aan den overkant van de straat verdekt op in

een diepe winkelnis, van waar ik de deur kon zien van dat vervloekte huis en wachtte. Ik wachtte omstreeks drie kwartier. Toen kwam zij weder naar buiten, scheen zich een oogenblik te bezinnen, en had het volgende oogenblik een auto aangeroepen. Ik zag haar maar een oogenblik, maar dat was voldoende om op te merken, dat zij doodelijk bleek was, zoo bleek als ik haar nog nimmer gezien had.

— En is dat alles?

— Neen — niet alles! Daarna weet ik zeker, dat zij nog twee malen, ditmaal overdag, bij dien ellendeling is geweest! Ik heb mij zoozeer vernederd, Mylord, dat ik spionage-diensten heb verricht of heb laten verrichten! Maar ik zeg u nogmaals — ik kon niet anders, ik had haar zoo innig lief!

Een oogenblik heerschte er stilte in het vertrek.

Toen zeide Raffles op ernstigen toon:

— Wat u overkomen is Richard — dat is aan honderdduizenden — aan millioenen mannen overkomen, en het blijft toch steeds even afschuwelijk voor hem die er onder lijden moeten! Zeg mij eens of gij dit alles aan uw ouders hebt medegedeeld.

— Neen Mylord, daar heb ik geen oogenblik aan gedacht! Zij hebben natuurlijk wel gemerkt, dat er tusschen ons iets gaande was en als ik hun mijn vermoedens had medegedeeld, zouden zij Grace aanstonds de deur hebben gewezen. En hoe zou ik dat kunnen verantwoorden, zonder bepaalde zekerheid te hebben?

Raffles knikte langzaam, zonder zijn grijze oogen van het gelaat van Richard af te wenden.

Toen vervolgde hij:

— Hebt gij haar dat alles niet verweten?

— Neen Mylord! Ook dat verbood mij mijn trotsch.

— Gij hebt dus eenige dagen niet met elkaar gesproken?

— Zoo is het, Mylord!

Raffles haalde onmerkbaar de schouders op.

— Ik vrees dat ik hier weinig aan doen kan, zeide hij op zachten toon. Ik heb zelf wel steeds geweten, dat de liefde eener vrouw vaak onbestendig is, maar deze ommekeer was zeer spoedig en onverwacht! Ik zou zelfs willen zeggen, dat hij raadselachtig is! Komt die advokaat nog wel eens bij u aan huis?

— Zeer zelden! Ik geloof niet dat hij zeer gezien is in onze woning! Mijn moeder schijnt een onberedeneerde antipathie tegen hem te hebben. Sedert den avond

waarop hij werd voorgesteld, is hij nauwelijks twee malen teruggekeerd.

— Hebt gij niet kunnen ontdekken, of Grace Malony van vroeger kende?

— Ik heb er nasporingen naar gedaan — het staat vast, dat zij hem een week geleden voor het eerst zag!

— Weet gij dat zeker? riep Raffles verbaasd uit.

— Volkomen zeker!

— Dat is zeer merkwaardig! hernam Raffles. Er zijn gevallen bekend van mannen die, ofschoon zij volstrekt geen uiterlijke bekoorlijkheden hadden, ja zelfs ofschoon zij bepaald leelijk waren, zeer grooten invloed uitoefenen op vrouwen, maar ik kan mij volstrekt niet voorstellen, dat deze advokaat met zijn rossige bakkebaardjes en zijn oogen zonder uitdrukking daartoe behoort.

— Het moet toch wel zoo zijn, hernam Richard met een gebaar van wanhoop. Maar hoe het zij — dit kan niet lang meer duren! Ik gevoel, dat er een eind aan moet worden gemaakt, hoe dan ook!

Hij had deze laatste woorden op woesten toon uitgeroepen, en was uit zijn steol opgesprongen.

Raffles stond nu ook op, trad op Richard toe, legde hem de hand op den schouder, en zeide:

— Ik kom er rond voor uit, Richard — in deze zaak kan ik u niet helpen. Dit is iets wat gij tusschen u beiden moet uitmaken. Als zij werkelijk geheel onverschillig voor u is geworden, dan zult gij er u bij moeten neerleggen. Een vrouw komt nooit op een eenmaal afgezworen liefde terug.

— Maar waarom zegt zij het mij dan niet, Mylord? riep Richard driftig uit. Vanwaar dat eeuwige zwijgen? Ik heb haar reeds herhaalde malen bezworen mij te zeggen, wat ik jegens haar misdaan heb, ofschoon ik er een eed op durf doen, dat mijn geweten volkomen zuiver is. Sinds ik haar heb leeren kennen, heeft mijn oog op geen andere vrouw gerust, en al mijn gedachten waren alleen voor haar! Maar niets — geen enkel woord! geen blik! IJzige stilte — het is alsof ik niet voor haar besta — zij ziet met haar afwezigen blik door mij heen, alsof ik lucht ware. Soms schijnt zij zelfs volstrekt niet te verstaan wat ik tegen haar zeg als wij aan tafel zitten.....

— Dat is vreemd..... zeer vreemd! zeide Raffles langzaam.

HOOFDSTUK V.

De moord.

Twee dagen nadat dit gesprek had plaats gevonden, omstreeks half twee in den middag, zaten Raffles en Charly in de kleine zaal van het heerenhuis in de Regentstreet.

Zij hadden juist hun lunch geëindigd en Gaston bracht de pas uitgekomen middagedities der groote bladen binnen.

Charly nam het stapeltje kranten op en zeide:

— Wij moesten wat op het terras gaan zitten — daar kunnen wij op ons gemak de bladen lezen.

— Ik heb er niet heel veel zin in, mijn jongen, antwoordde Raffles, terwijl hij zich rekte. Ik heb wat nieuwe muziek gekregen, prachtige duo's voor piano en viool van Grieg onder anderen, in 't kort, ik ga een weinig studeren.

En met deze woorden verliet Raffles het vertrek, ten einde zich naar de muziekkamer te begeven, die met haar beide ramen eveneens op den tuin uitzag.

Charly begon zich met zijn kranten en een doos sigaretten gewapend, naar het terras, liet zich in een ge-

makkelijken rieten stoel vallen, en verdiepte zich in de lezing van de „Daily Mail”, terwijl boven zijn hoofd de teedere klanken van Raffles' viool jubelden.

Maar plotseling sprong Charly op, wierp zijn sigaret met een driftig gebaar weg, en uitte een kreet, die aanstonds de viool daarboven deed zwijgen.

Raffles vertoonde zich met het instrument in de hand aan het raam, riep half lachend, half verwijtend naar beneden:

— Moet ik dien schreeuw soms als een even korte als veelzeggende kritiek opvatten?

— Neen, scherts niet, Edward! Kom aanstonds naar beneden — er is iets vreeselijks gebeurd.

Raffles kon zich niet bedriegen in den klank van Charly's stem, er lag groote schrik en ontsteltenis in.

Hij legde het instrument haastig weder in de kist, en daalde de trap af.

Charly trad hem in een der tuinkamers tegemoet, met het blad van de „Daily Mail” in de hand, en met een bleek gelaat.

— Wat is er geschied? vroeg Raffles. Waarom zie je er zoo verschrikt uit.

— Men zou het wel om minder zijn. De advocaat Irwin Malony vermoord, en men heeft Richard Merry-court als de moordenaar gearresteerd.

— Ontzettend! mompelde Raffles. Daartoe leidt de hartstocht ons dus. Die ongelukkige jongeman — die diep beklagenswaardige ouders.

Hij ging zitten, en vervolgde toen op korten toon:

— Lees het mij eens voor, Charly!

— O, het is slechts een zeer kort bericht, maar het laat aan duidelijkheid niets te wenschen over! Luister!

„MOORD OP EEN ADVOKAAT.

De dader gevat — Liefde in 'het spel?

Gisteravond omstreeks 9 uur is in een groot pension in de Waterloo-street een moord gepleegd, waarvan hoogstwaarschijnlijk de liefde wel het motief zal zijn.

Op een kamer van de derde verdieping woont sedert een drietal weken de advocaat Irwin Malony. Hij had aan zijn hospita verklaard, dat hij naar een goede woning zocht om er zijn practijk te vestigen.

Het onderzoek van de politie heeft intusschen

reeds aangetoond, dat de zaken van advocaat Malony niet tot de beste behooren, en dat hij als een minder betrouwbaar zaakwaarnemer te boek stond.

Voorts staat het vast, dat hij in het huis in de Waterloo Street nimmer cliënten ontving.

Daarbij moeten wij een uitzondering maken voor een jonge dame, Miss Grace Pinkerton geheeten, die sedert eenige weken als kinderjuffrouw in dienst is bij Gravin Dorothea Merrycourt.

Of zij echter den advocaat van kwade zaken alleen in haar kwaliteit van cliënte bezocht, — dat zal het onderzoek uitwijzen.

Voorts hebben de bureu getuigd, dat Irwin Malony meermalen bezoek kreeg van een ander persoon, die er toevallig ook steeds was, als Miss Pinkerton bij den advocaat kwam.

Gisteravond echter was deze alleen, toen het jonge meisje omstreeks half negen in den avond hem bezocht.

Om bij negenen werd er weder aan 'de huisbel getrokken, en verscheen een jonge man, keurig gekleed, die in een zeer opgewonden toestand scheen te zijn.

Hij duwde aanstonds het dienstmeisje terzijde, dat hem van een vorig bezoek herkende, en stormde de trap op.

Nauwelijks drie minuten later — 'de portier van het huis zegt, dat het klokslag negen uur geschiedde, klonk een schot, dadelijk gevolgd door het bonzend geluid van een vallend lichaam.

Men kwam van alle kanten toesnellen,

De deur van het vertrek van Irwin Malony stond open.

Op den vloer lag het lichaam van den advocaat uitgestrekt en daar naast geknield lag de bezoeker van zoo even.

Hij had de rookende revolver nog in 'de hand waarmede hij de daad gepleegd had en staarde zonder zich te bewegen naar Miss Pinkerton, die onbewegelijk in een hoek stond, en zich van het geval weinig scheen aan te trekken.

Toevallig bevond zich onder de bewoners van 'de bovenste verdieping een brigadier van politie, die den jongen man dadelijk in verzekerde bewaring nam, ondanks diens heftige protest.

Hij riep herhaaldelijk uit, dat men slechts aan

Miss Pinkerton behoefde te vragen wie de ware schuldige was, omdat zij daar zeker op zou kunnen antwoorden, en dat hij met de geheele zaak niets te maken had.

De brigadier deed natuurlijk wat zijn plicht hem voorschreef, telefoneerde om assistentie en liet den moordenaar gevankelijk wegvoeren, ter wijl het meisje als getuige zal worden gehoord.

De conciërge van het huis in de Waterloo Street heeft reeds voor den rechter-commissaris verklaard dat Miss Grace Pinkerton minstens drie of vier keeren een bezoek heeft gebrácht aan Irwin Malony en dat bij al die keeren een vriend van dezen laatste, wiens naam hij echter niet kon zeggen, aanwezig was geweest, behalve de laatste maal op den noodlottigen avond.

Er kan dus niet aan getwijfeld worden, of wij hebben hier te doen met een misdáad uit liefde.

Het eerste verhoor van den beklagde heeft hedenmiddag plaats en wij zullen niet nalaten, onze gewoonte getrouw, onze lezers op de hoogte te houden van het verloop dezer tragische zaak.

Charly vouwde het blad op en keek Raffles vragend aan.

Deze had met somber gelaat toegeluisterd, en merkte nu op:

— Het is de moeite waard, hoe de dagbladen beducht zijn voor den goeden naam van een tot dusver onbesproken familie. Daar wordt zonder blikken of blozen een grafelijke familie aan de kaak gesteld, de naam van een jong meisje door het slijk gesleurd, en een jonge man moordenaar genoemd — alles in een adem!

— Dat eerste is zeker erg genoeg, Edward — maar wat het laatste aangaat — je geloof toch zeker niet, dat een ander dan Richard de daad gepleegd heeft?

— Dat is zelfs zeer onwaarschijnlijk, hernam Raffles kortaf. Maar zoo lang de rechter geen uitspraak heeft gedaan, komt het dunkt mij niet te pas, ten aanhooren van honderdduizenden een man den naam van moordenaar naar het hoofd te slingeren!

Hij raadpleegde zijn horloge, en zeide toen:

— Kleed je aan, Charly. Wij zullen eens naar Old Bailey gaan en verlof vragen om bij het eerste verhoor aanwezig te mogen zijn. Ik geloof trouwens dat deze verhooren steeds publiek zijn. Er is in deze zaak toch een element van geheimzinnigheid. Ik begrijp bijvoor-

beeld volstrekt niets van de houding van het jonge meisje.

— Ik moet erkennen, dat ook mij haar houding raadselachtig is voorgekomen! riep Charly uit. Het is mij volkomen onverklaarbaar dat een jong ding, zoo voortreffelijk opgevoed, en met zulk een rein hart als Grace Pinkerton, zoo eensklaps haar zinnen afwendt van den man dien zij haar liefde had geschonken om die over te brengen op een ander, die niet in zijn schaduw kan staan — noch physiek, noch moreel, noch wat geest betreft!

— Ja, dat acht ik ook uiterst vreemd, tenminste in een meisje zooals Grace ons steeds beschreven is, en zooals wij haar zelven hebben leeren kennen gedurende de weinige keeren, dat wij haar persoonlijk hebben gesproken. Wat de moraliteit betreft — er zijn zeer veel vrouwen, die de voorkeur geven aan een geestigen schurk boven een braven man zonder een greintje esprit. Maar zelfs in geval Grace Pinkerton een ander was dan zij is, zou die plotselinge verandering toch onbegrijpelijk blijven!

— Er is nog iets wat mij getroffen heeft, Edward! ging Charly voort.

— Laat eens hooren!

— Veronderstel, dat Malony haar minnaar was — dat zij hem eenige malen rendez-vous in zijn woning heeft gegeven — wat had dan om 's hemelswil die geheimzinnige derde man daar te maken? Is het tegenwoordig gewoonte, dat gelieven als zij een samenkomst hebben, daar een derde bij halen?

— Voor zoover ik weet, beste jongen, is er in dat opzicht in de gewoonten van minnende paartjes volstrekt niets veranderd. Het geldt nog steeds zooals eeuwen geleden: „One is none, two is company, three is a crowd”. Ook mij is het volkomen onbegrijpelijk wat die derde man er mee te maken had. Maak wat voort en ga mee, misschien krijgen we in de kleine rechtzaal van het politiebureau de oplossing van het raadsel wel te hooren.

De beide vrienden kleedden zich zoo snel mogelijk aan en lieten zich met de auto naar het politiebureau brengen, waar de zaak zou voorkomen.

Zij bleken juist op tijd te zijn.

Een paar woorden met den dienstdoenden brigadier hadden hen toegang verschaft toen de kleine, rookerige, sombere zittingzaal, waar de rechters dag aan dag, uur

aan uur, kleine en groote misdaden afhandelden, met de regelmaat van een klok.

De rechter-commissaris, een bejaard man, met een grooten hoornen bril op den neus en wiens klein hoofd bijna geheel schuil ging onder een reusachtige, witte pruik, had reeds ettelijke vergrijpen wegens dronkenschap, mishandeling en diefstal behandeld, en met enkele woorden afgedaan.

Toen kwam een agent binnen, die een stapel papieren voor hem nederlegde, en de griffier riep met dezelfde toonlooze stem, waarmede hij vijf minuten tevoren een verzoek tot echtscheiding van een waschvrouw tegen haar dronken man had aangekondigd:

— De zaak Richard Graaf van Merrycourt.

HOOFDSTUK VI.

Het verhoor.

Een oogenblik later ging er een lage en smalle deur open, en de gevangene werd binnengebracht door twee agenten, die hem naar de bank der beklaagden leidden, en naast hem plaats namen.

Zooals gezegd was het donker in het kleine zaaltje, maar toch konden Raffles en Charly, die op een der eerste banken zaten, zeer goed zien hoe doodelijk bleek de jonge man was.

De rechter-commissaris snuffelde een oogenblik in zijn papieren, verschoof zijn bril eens, keek den jongen man strak aan, alsof hij tot den bodem van zijn ziel wilde lezen, steunde de kin met de hand, de elleboog op het tafelblad en begon toen:

— Uw naam?

— Richard, Edward, Leonard, Graaf van Merrycourt.

— Wanneer geboren?

— 2 Februari 1891.

— Gij weet natuurlijk waarom gij gearresteerd zijt?

— Ja.

— Bekent gij de zaak?

— Ik ontken — ik ben onschuldig!

Onder het weinig talrijke publiek ontstond eenige beweging.

Men was hier gekomen, in de stellige verwachting, dat de geheele zaak binnen enkele minuten zou zijn afgelopen, en dat zij aanstonds naar het „Hof van ge-

zwoenen" zou worden verwezen, daar de beklaagde zeker wel zou bekennen.

Hij ontkende echter, en dat met een stelligheid, die bewees dat hij voet bij stuk zou houden.

Er zat spanning in de lucht.

De rechter-commissaris hief het hoofd op, keek den beklaagde eenigszins ongeduldig aan, alsof hij hem verweet, dat hij hem noodeloos ophield, en hernam toen:

— Gij zoudt beter doen, beklaagde, als gij ronduit voor de zaak uitkwam! Gij moet toch zelf inzien, dat ontkennen u niet kan baten.

— En toch blijf ik ontkennen! herhaalde Richard koppig, terwijl hij de vuisten balde.

De rechter-commissaris keek hem nog even zwijgend aan met samengetrokken wenkbrauwen en hernam toen kortaf:

— Verhaal mij, wat gij gisteravond gedaan hebt!

Slechts een oogenblik scheen Richard te aarzelen, maar toen hief hij met een ruk het hoofd op en zeide op vasten toon:

— Ik heb omstreeks half acht in den avond na het diner ons huis verlaten.

— Waart gij alleen?

— Ja.

— Wat was toen uw plan?

— Ik had geen bepaald plan.

— Waart gij gewapend?

De rechter had de vraag snel gedaan, waarschijnlijk in de hoop, den beklagde een valstrik te zetten.

Het antwoord luidde kalm:

— Ik was ongewapend.

De rechter haalde slechts even de schouders op, en bladerde in de papieren die voor hem lagen.

Toen vervolgde hij:

— Al uw bewegingen zijn nauwkeurig nagegaan, dus gij behoeft volstrekt geen moeite te doen iets te verzwijgen.

— Dat ben ik ook niet voornemens, mijnheer!

— Waar zijt ge dus het eerst heengegaan?

— Naar de Bishop Street.

— Wat gingt gij daar doen?

Het antwoord bleef uit.

Weer zocht de rechter even in de papieren en daarop wierp hij den beklagde een kouden blik toe, en zeide:

— Als gij mij soms op deze vraag niet wilt antwoorden, dan zal ik u wel even terecht helpen. Gij zijt Miss Grace Pinkerton gevolgd, die even te voren een huis in de Bishop Street was binnengegaan, dat het nummer 27 draagt. Miss Grace Pinkerton is daar ongeveer een kwartier gebleven in de woning van een zekeren Arthur Stone. Dit is bevestigd door de bureu, en door den portier. Gij hebt dat kwartier buiten staan wachten. Men heeft u uit een der ramen duidelijk gezien.

— Ik ontken het niet, hernam Richard op doffen toon.

— Wat hebt gij gedaan, toen Miss Pinkerton weder het huis verliet?

— Ik ben haar opnieuw nagegaan.

— Waarheen begaf zij zich?

— Naar het huis van Irwin Malony.

— Zijt gij tegelijk met haar binnengegaan?

— Neen, ik ben eerst doorgeloopt. Ik was van plan naar huis terug te keeren.

— Waarom hebt gij dat dan niet gedaan?

— Ik — ik bedacht mij. Ik wilde weten wat Miss Pinkerton daar deed.

— Hadt gij daar recht op?

Richard antwoordde niet dadelijk, maar wrong zich wanhopig de handen.

Toen kwam het heesch over zijn lippen:

— Ik behoef er geen geheim van te maken — men weet het trouwens toch reeds — ik had haar lief — ik was jaloersch!

— Noteer dit! zoo wendde de commissaris zich op

korten toon tot den griffier, die aan het andere einde van de tafel was gezeten.

Even kraste de pen over het papier en dat was het eenige geluid dat de stilte verbrak.

Toen begon de commissaris weder:

— Gij zijt dus op uw schreden teruggekeerd — met het doel om te zien met wie Miss Pinkerton daar samen was, nietwaar?

Richard knikte.

— Wat geschiedde er vervolgens?

— Ik heb aangebeld, en aan den portier gevraagd, waar Miss Pinkerton zich bevond. Hij zeide het mij en ik snelde de trappen op. Maar nog terwijl ik zocht naar de goede deur klonk er een schot vlak in mijn nabijheid. Ik rukte de deur die zich aan mijn rechterhand bevond open en zag een man uitgestrekt op den vloer liggen. Naast hem lag een nog rookende revolver. Ik herkende den man aanstonds — het was Irwin Malony. Het raam, dat op het balkon uitzag, stond open, en ik zag duidelijk juist twee jaspanden om den hoek verdwijnen. Ik vloog naar het raam toe en boog mij over de leuning van het balkon. Diep onder mij zag ik een man, die zich vlug als een kat langs de brandladder naar beneden spoedde. Ik schreeuwde maar hij keek niet op, en was het volgende oogenblik verdwenen. Daarop keerde ik weder in het vertrek terug en knielde naast Malony neder. Onwillekeurig nam ik daarbij de revolver in de hand en zoo hebben de inmiddels toegesnelde bureu mij gevonden. Dat is de waarheid, dat zweer ik!

De rechter-commissaris had zich achter in zijn stoel geworpen, en met een onverschillig gezicht toegelusterd, terwijl hij zachtjes met zijn potlood op het tafelblad tikte.

Hij liet nu een kort, spottend lachje hooren.

— Het gewone praatje. Een ander heeft het gedaan! Denkt gij werkelijk, dat wij dat gelooven? Niemand heeft dien man gezien. Niemand heeft hem zien binnengaan of vertrekken.

— Dat kan wel toevallig zijn! riep Richard uit.

— Natuurlijk — het toeval speelt hier de groote rol! riep de rechter-commissaris uit. Er is echter meer, beklagde. Toen gij het vertrek binnentrad, bevond zich daar Miss Pinkerton. Dit is door minstens een dozijn getuigen vastgesteld.

— Ik ontken het dan ook niet.

— Hoe komt het, dat het jonge meisje, als werkelijk

een ander de misdaad gepleegd heeft, dit niet aantonds heeft gezegd?

In plaats van te antwoorden haalde Richard met een wanhopig gebaar de schouders op.

— Gij weet het niet? hernam de rechter. Ja, het is dan ook zeer zonderling! Het is vrij algemeen bekend, dat er vroeger een eenigszins teerdere betrekking tusschen u en het jonge meisje heeft bestaan. Des te wonderlijker mag het worden genoemd, dat zij blijkbaar van dien geheimzinnigen derden man niets gezien heeft.

Richard had het hoofd gebogen, en staarde met somberen blik vóór zich uit.

Eenige oogenblikken bleef er stilte heerschen. Toen hernam de rechter-commissaris:

— Gij blijft dus bij uw verklaring?

— Ik moet er bij blijven — het is de waarheid.

— Kendet gij Irwin Malony?

— Slechts zeer vluchtig — ook dat kunnen talrijke personen getuigen.

— Gij vergeet uw jaloezie, riep de rechter-commissaris uit. Het is voldoende dat men een man slechts een enkelen keer ontmoet heeft, om hem een doodelijken haat toe te dragen, als hij u het voorwerp uwer liefde ontrooft.

— Ik haatte hem ook — maar ik zou hem toch nimmer op die wijze gedood hebben.

— Kunt gij vermoeden, wat Miss Pinkerton ten huize van Arthur Stone deed?

— Ik weet het niet, mijnheer, ik heb er niet het minste vermoeden van.

— Is het u bekend, of zij daar reeds vroeger is geweest?

— Ik weet het niet — het is wel mogelijk.

— Geloof gij, dat uw ouders toestemming zouden hebben gegeven tot een huwelijk met Miss Pinkerton?

— Daarvan ben ik overtuigd.

— Verschillende getuigen zeggen — waaronder uw eigen ouders — dat het den indruk maakte, alsof Miss Pinkerton aanvankelijk uw liefde beantwoordde. Kunt gij er geen verklaring van geven hoe het mogelijk is, dat Irwin Malony u zoo spoedig die liefde wist te ontzutselen?

— Ik heb er maar één verklaring voor, mijnheer — die man moet over een duivelschen invloed beschikt hebben.

— Hoe vaak zijn zij samen geweest, meent gij?

— Vier of vijf maal.

— Het is goed. Breng den beklagde weg, en laat de getuige Miss Grace Pinkerton hier komen, zoo wendde de rechter zich tot de beide politieagenten.

Richard liet zich met gebogen hoofd, blijkbaar half versuft wegleiden, zonder een enkelen blik om zich heen te hebben geworpen en zonder in de halve duisternis Raffles en Charly te hebben gezien.

HOOFDSTUK VII.

De getuigen.

Raffles en Charly hadden met de grootste aandacht toegelisterd en geen woord was hen ontgaan van dit korte verhoor.

Nu en dan had Raffles een korte aantekening gemaakt in zijn opschrijfboekje.

Hij wendde zich nu tot Charly en zeide op zachten toon:

— Ik heb het wel gedacht, dat het een wonderlijke

zaak zou worden.

— Ik moet je zeggen, Edward, dat ze mij hoe langer hoe raadselachtiger wordt. Van de houding van Miss Pinkerton begrijp ik niets. Zelfs als een vrouw haar hart voelt verkillen ten aanzien van een vroegeren minnaar, dan zal zij hem toch nooit aan den beul prijsgeven, als zij hem slechts door een enkel woord kan redden.

— Neen, tenzij er zeer ernstige redenen voor bestaan.

— Maar welke zouden die dan toch zijn?

— Dat weet ik niet. Men zou dat moeten onderzoeken. Maar stil — daar wordt Grace binnengebracht. Mijn hemel — hoe bleek is zij.

Ja, Grace Pinkerton was wel zeer bleek. Haar marmewit gelaat leek uit steen gehouwen te zijn, zoo akelig strak was het.

De blauwe oogen schenen nog grooter dan vroeger en staarden recht voor zich uit. Maar het was alsof zij niets zagen.

De beide agenten geleidden haar naar de bank der getuigen waarin zij langzaam plaats nam.

De rechter keek haar een oogenblik zwijgend aan, en begon toen:

— Uw naam en voornaam?

In plaats van dadelijk te antwoorden, hief het jonge meisje met een automatisch gebaar de kleine hand op, en wreef er eenige malen mee over het voorhoofd.

[Toen kwam het toonloos over haar lippen:

— Grace, Elisabeth Pinkerton.

— Hoe oud zijt gij?

De beantwoording van deze eenvoudige vraag scheen weder de hoogste eischen te stellen aan het denkvermogen van het jonge meisje.

Weer ging de kleine witte hand naar het bleeke gelaat om eenige malen over het hooge blanke voorhoofd te strijken.

[Toen antwoordde zij:

— Ik ben drie-en-twintig jaar.

— Gij zijt immers de dochter van kapitein Pinkerton?

Aarzelend kwam het bevestigend antwoord daärop.

— Gij zijt kinderjuffrouw bij gravin Merrycourt?

— Ja mijnheer.

— Hoe lang?

— Vier of vijf jaren.

De rechter hief met een ruk het hoofd op en zijn wenkbrauwen fronsten zich. Hij keek haastig zijn papieren na en hernam kortaf:

— Ik begrijp niet goed waarom ge mij een verkeerd antwoord geeft. Gij zijt nauwelijks drie weken in dienst bij gravin Merrycourt.

De getuige scheen in het geheel niet te luisteren en keek droomerig voor zich uit, en de rechter moest zijn opmerking luider herhalen.

Toen hief het jonge meisje glimlachend het hoofd op, en zeide eenvoudig:

— Ik kan mij wel vergist hebben, mijnheer.

— Een wonderlijke vergissing! riep de rechter op grimmigen toon. Gij kent immers mijnheer Richard goed?

— Mijnheer Richard? Ja — ja, dien ken ik wel! Ik heb hem vroeger herhaaldelijk gezien — ja, zeer vaak...

— Vroeger? Gij hebt hem toch gisteren nog gezien? sprak de rechter verbaasd.

— Gisteren? Neen mijnheer — gisteren zag ik hem niet.

— Wat is dat nu? Houdt ge mij voor den gek? riep de rechter-commissaris toornig uit. Gij zijt toch gisteren in de kamer van Irwin Malony geweest?

Bij het hooren van dien naam scheen het jonge meisje plotseling ineem te krimpen, en er verscheen een uitdrukking van ontzetting op haar gelaat.

[Toen antwoordde zij heesch:

— Irwin Malony? Ja, hem ken ik! Hij is een slecht man! Ik wil hem niet terug zien.

Een oogenblik was het zeer stil in de rechtzaal.

Het weinige publiek scheen te beseffen, dat hier iets zeer zonderlings voorviel, iets raadselachtigs, waarvan de getuige het middelpunt vormde.

De rechter had zich weder achterover in zijn stoel laten vallen en keek het jonge meisje met groote oogen aan.

Toen bromde hij in zichzelf, maar toch zoo luid, dat het overal te verstaan was:

— Zij zal toch door den schrik bij het zien van den moord haar verstand niet verloren hebben?

Op deze vraag kreeg hij een antwoord, dat hij zeker niet verwacht had, en dat de geheele zaal in een ware opschudding bracht.

Op de voorste bank van de publieke tribune was een man opgestaan en een heldere stem riep uit:

— Vergeef mij, mijnheer, dat ik mij ongevraagd in de zaak meng! Deze getuige is niet krankzinnig — *zij slaapt!*

De rechter was een man van ondervinding, en ook waarschijnlijk een beschaafd man, maar het had thans weinig gescheeld, of hij liet een luiden vloek hooren.

Hij rukte aan zijn grooten bril, keek woedend naar de tribune, en riep:

— Wie is de gek, die hier zulke opmerkingen durft

maken? Stilte, of ik laat aanstonds de publieke tribune ontruimen.

— Voor gij dat doet, mijnheer, wil ik u gaarne zeggen wie die gek is! liet weer de heldere stem zich hooren. Ik ben Lord William Aberdeen, en ik herhaal u, dat dat jonge meisje daarginds slaapt. Zij is in een hypnotischen slaap gebracht en daarom antwoordt zij op zulk een vreemde manier op uw vragen.

De uitwerking van deze woorden was verrassend.

De aanwezigen vergaten geheel de plaats waar zij waren, en gaven door kreten, gejuich of zenuwachtig gelach uiting aan hun gevoelens.

De rechter brulde nog eens luide: „Stilte!” en vervolgde toen, thans op veel zachteren toon:

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, ik wist niet dat ik het genoeg had, den vice-president van mijn eigen club hier te zien. Ik moet er u echter in mijn kwaliteit van rechterlijk beambte opmerkzaam op maken dat gij uw verklaring zult moeten bewijzen.

— Ik verlang niets liever, mijnheer. Sta mij toe haar te wekken. Ik ben zelf een weinig hypnotiseur en ik weet zeker dat ik haar wakker zal kunnen maken. Als zij zich volstrekt niets herinnert van wat hier geschied is, dan zult gij toch zeker wel gelooven, dat zij gehypnotiseerd is geweest?

De rechter krabde zich achter het oor en antwoordde:

— Dat is te zeggen.... Het is een zeer wonderlijke zaak. Zoo iets is mij nog nooit voorgekomen. Maar ik geldof wel, dat ik dan mijn oordeel zou moeten herzien — ik erken nu zelf, dat het jonge meisje er wonderlijk uitziet. Het is alsof zij verstaend is.

Raffles was intusschen reeds van zijn plaats gekomen, en was nu met een paar stappen op de getuigenbank togetreden.

Grace Pinkerton scheen volstrekt niet te beseffen wat er geschiedde, en merkte ook niets van de nadering van den Grooten Onbekende.

Raffles ging voor haar staan, keek haar strak aan, strekte de armen uit en wreef haar met de duimen van zijn wijd uitgespreide handen voorzichtig over de slapen.

Hij moest deze passes herhaalde keeren herhalen, maar eindelijk nadat hij haar zachtjes over het gelaat had geblazen, liep er een krampachtige trekking over het gelaat van het jonge meisje.

Haar oogleden trilden, haar lippen beefden en eens-

klaps namen haar oogen een geheel andere uitdrukking aan.

Zij bracht de hand snel naar het hoofd, maar nu met een vlugge, welbewuste beweging, en daarop wendde zij den blik naar alle zijden met een uitdrukking van zoo grenzenlooze verbazing op het gelaat, dat de rechter aanstonds besepte, dat dit geen comedie-spel kon zijn.

Ten slotte bleven de oogen van het jonge meisje gevestigd op den man, die tegenover haar stond.

Er kwam wat meer kleur in haar wangen, en met een onwillekeurig gebaar stak zij hem, die haar gewekt had, de hand toe.

— Mylord — wat heeft dit te beteekenen — waarom ben ik hier — blijkbaar in een rechtszaal? Wat is er toch met mij gebeurd?

— Het is niet aan mij om hierop te antwoorden, Miss Pinkerton, antwoordde Raffles op ernstigen toon. Ik heb u slechts wakker gemaakt — mijnheer de rechter-commissaris zal het overige wel doen. Ik blijf echter hier tot het einde van het verhoor — gij kunt op mijn hulp rekenen!

Hij maakte een lichte buiging, en ging zijn plaats naast Charly weder innemen, die dit alles met de uiterste verbazing gevolgd had.

De rechter had zich zoo goed mogelijk van zijn eigen verwondering hersteld en wendde zich nu tot Grace met de vraag:

— Herinnert gij u dan niet, Miss, wat hier zoeven is voorgevallen?

— Volstrekt niet, mijnheer!

— Gij weet dus niet, dat ik u vragen heb gesteld?

— In het geheel niet.

— Wonderlijk. Maar tot hoever gaat uw herinnering dan terug?

Het jonge meisje dacht even na, blijkbaar met inspanning en antwoordde toen:

— Tot gisteren omstreeks 7 uur.

— Gij weet, dat gij toen het huis van uw broodheeren verlaten hebt?

— Ja, mijnheer, dat herinner ik mij!

— Weet gij ook, naar welk huis gij u toen begeven hebt?

Het was duidelijk te zien, dat het jonge meisje met de grootste inspanning nadacht.

Toen antwoordde zij:

— Ik weet het niet, mijnheer! Ik weet het waarlijk

niet! Van het oogenblik af, dat ik het huis verliet, schijnt alles in een nevel gehuld te zijn.

— Het is werkelijk hoogst merkwaardig! herhaalde de rechter.

Hij wendde zich weder tot Raffles en vervolgde:

— Het blijkt mij, dat gij verstand hebt van dergelijke zaken, Mylord, gelooft gij dat zoo iets mogelijk is?

— O ja, dat is zeer goed mogelijk! antwoordde Raffles kalm. Een hypnotiseur, die werkelijk macht over zijn sujet heeft, kan haar of hem suggereeren, dat zij of hij op een bepaald uur van den dag naar een bepaalde plaats moet gaan en dan verrichten, hetgeen de hypnotiseur haar bevolen heeft.

— Maar in dien tusschentijd, Mylord? riep de rechter uit.

— In dien tusschentijd is het sujet betrekkelijk normaal, alleen een weinig dof in het hoofd, en doet het werk op vrij regelmatige wijze. Er zijn zelfs wel sujetten, aan wie men in die tusschenperiode volstrekt niets abnormaals kan merken, ofschoon zij dan nog steeds onder den invloed van den hypnotiseur staan.

— Ik dank u zeer voor die kostbare inlichtingen, Mylord! hernam de rechter.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij wendde zich weder tot Grace Pinkerton en vroeg:

— Gij zult toch natuurlijk wel weten wie u gehypnotiseerd heeft?

Iedereen verwachtte den naam van Irwin Malony te hooren, maar het kwam geheel anders uit.

Het jonge meisje aarzelde even, scheen weer moeilijk over iets na te denken en antwoordde toen:

— Hij was een man met een heel bleek gelaat en groote, diepliggende, groenachtige oogen. Ik heb hem slechts eenmaal gezien, en dan maar zeer korten tijd — nauwelijks eenige seconden.

— Waar was dat?

— In het huis van Irwin Malony.

— Hoe lang geleden?

— Dat zou ik u onmogelijk kunnen zeggen — ik schijn geen besef van tijd meer te hebben! Het kan even goed een paar maanden als een week geleden zijn.

— En heeft die onbekende man u toen gehypnotiseerd?

— Dat moet wel, mijnheer, ik zag hem nauwelijks of ik gevoelde, dat mijn wilskracht mij begaf, en

eenige oogenblikken later moet mijn bewustzijn mij ontvloten zijn.

Weer wendde de rechter zich tot Raffles met de vraag:

— Komen er wel eens gevallen van een dergelijk snel verdwijnen van de eigen persoonlijkheid voor, Mylord?

— Ongetwijfeld! Deze gevallen van bijna onmiddellijk verlies van de individualiteit zijn weliswaar zeldzaam, maar zij komen stellig voor. Dat hangt van den hypnotiseur, maar nog meer van het sujet af. Ik denk, dat Miss Pinkerton zeer vatbaar was wegens den slag die haar niet lang geleden getroffen heeft.

— Maar wat heeft dat alles toch te beteekenen? riep Miss Pinkerton eensklaps uit. Wat was het doel van dien schurk? Wat is er gebeurd?

— Iets zeer ernstigs, Miss! antwoordde de rechter na eenige aarzeling, het is een zeer vreemde zaak en ik weet niet of ik aan u als getuige nog iets heb! Ik gevoel het echter als mijn plicht om u met enkele woorden op de hoogte te stellen. Gisteravond om negen uur is Irwin Malony in zijn woning vermoord. Men heeft Richard Merrycourt met een nog rookende revolver in de vuist, naast het lijk aangetroffen.

Het jonge meisje had zich met beide handen naar het hoofd gegrepen en stamelde:

— En — wat?

— En de politie is genooddaakt geweest hem op beschuldiging van moord gevangen te nemen! antwoordde de rechter op zachteren toon, dan zijn gewoonte was.

Grace slaakte een kreet van ontzetting en strekte de beide handen naar den rechter uit.

Toen riep zij op wanhopigen toon:

— Dat is onmogelijk, mijnheer! O, het is te afschuwelijk! Hij kan het niet gedaan hebben.

— De bewijzen zijn helaas tegen hem, Miss, hernam de rechter ernstig. Gij herinnert u zeker volstrekt niet, dat — dat gij er bij waart?

— Groote God! Was ik — daar? Was ik in die kamer? En hij — hij heeft mij daar gezien? Men heeft hem weggesleept en hij heeft gedacht — hij heeft moeten denken, dat ik daar onverschillig bleef staan en het niet aanstonds uitschreeuwde, dat hij onschuldig was. Dat een ander de daad had moeten verrichten — o, mijn God — dat is te veel!

Snikkend verborg het jonge meisje het gelaat in haar handen.

Haar tener lichaam schokte in de smalle bank op en neer.

Eensklaps trok zij de handen weder van het gelaat, wierp den rechter een verwilderden blik toe en riep:

— Nietwaar — hij heeft natuurlijk ontkend.

— Hij zegt, dat hij onschuldig is, Miss! antwoordde de rechter.

— Maar dan is het ook zoo! kreet het ongelukkige jonge meisje. Natuurlijk is hij onschuldig! Is er iemand die kan gelooven, dat Richard Merrycourt tot zoo iets in staat is?

— Hij had u lief, Miss, — en de jaloezie is een kwade raadgeefster.

— De jaloezie? herhaalde het jonge meisje toonloos. Wat meent gij? Wat wilt gij zeggen?

— Richard Merrycourt wist alles van uw verhouding met Irwin Malony....!

Als door een veer bewogen vloog Miss Pinkerton overeind.

Zij was doodsbleek, en haar lippen trilden, terwijl haar mooie oogen vuur schoten.

— Gij zijt de rechter, mijnheer, en ik ben de getuige, zeide zij op snijdenden toon. Maar dat geeft u niet het recht een weerloos jong meisje te beleedigen. Ik heb nooit iets uitstaande gehad met Malony! Ik ken hem nauwelijks — ik heb hem een- of tweemaal gezien!

— De getuigen zeggen: minstens vier of vijf malen, Miss! hernam de rechter kortaf.

— Dan liegen de getuigen het! riep Grace op woesten toon. Ik zweer u, dat ik den man niet meer dan eenmaal buitenshuis gesproken heb, en dat was, toen die andere mij onder zijn suggestie bracht!

— Wij zullen hier niet verder over spreken, Miss, hernam de rechter, thans op iets zachteren toon. Het is mogelijk, dat gij hem die andere keeren ontmoet hebt in een toestand van hypnose. Maar Richard Merrycourt wis dat niet, en heeft het er voor gehouden...

— Houdt op! riep het jonge meisje uit, terwijl zij de handen op de ooren drukte en de oogen sloot, als zag zij een afschuwelijk visioen. Het is te vreeslijk. Hij heeft dus geloofd, dat ik hem bedroog — hij heeft gemeend, dat ik zijn liefde verwierp! O, dit is erger dan alles!

Weer barstte zij in snikken uit, en viel in de getuigenbank neder, met het hoofd in de armen.

Even bleef het stil in de kleine duistere rechtszaal.

Toen hernam de rechter op zachten toon:

— Als het niet zoo is, Miss — en dat wil ik gaarne aannemen — dan kon graaf Richard werkelijk niet anders denken. Hij heeft niet geweten dat gij onder hypnose gehandeld hebt.

— Maar gij zult hem toch aanstonds mededeelen, mijnheer, dat hij zich vergist heeft? riep Grace uit. Ik wil niet dat hij dat een seconde langer blijft gelooven. Hij is in doodelijk gevaar, en nu mag ik het wel zeggen al hoort iedereen het: ik heb hem lief. Ik heb niemand anders lief.

— Er zal misschien nog wel gelegenheid zijn, om hem dit zelf te zeggen, Miss, hernam de rechter, ondanks zichzelf bewogen door de smart van het jonge meisje.

Hij wierp Grace nogmaals een scherpen, onderzoekenden blik toe en zeide daarop tot de beide agenten, die haar hadden binnengebracht:

— Breng de getuige weder weg — zij moet zich evenwel tot mijn beschikking houden, want ik heb haar wellicht nog eenige vragen te stellen.

Zachtjes voor zich heen weenend liet het jonge meisje zich door de agenten wegvoeren.

En daarop werden nog eenige getuigen gehoord, die min of meer in de betrekking hadden gestaan tot den moord.

Het eerst kwam de portier van het huis in de Bishop Street 29 aan de beurt.

Hij verklaarde dat Miss Pinkerton omstreeks 8 uur in den avond naar mijnheer Arthur Stone gevraagd had, die thuis was.

Een kwartier later had hij haar weder zien vertrekken.

Het kwam hem voor alsof zij toen een klein pakje in de hand had, hetwelk zij niet bij zich had, toen zij het huis binnentrad.

Charly zag Raffles aan, maar deze zat voorovergebogen, zoodat hij zijn gelaat niet zien kon, en noteerde haastig wat in zijn opschrijfboekje.

Op de vraag van den rechter of het jonge meisje voor den noodlottigen avond nog wel eens meer bij Arthur Stone was geweest, gaf de getuige ten antwoord dat zulks nog eenmaal het geval was geweest, een paar dagen geleden, en midden op den dag.

Stone had toen op het punt gestaan, de deur uit te gaan maar hij had zich met Miss Pinkerton weer naar zijn kamer begeven, doch hij was zeer verbaasd over haar komst, ofschoon het waarschijnlijk was dat hij haar kende.

Dien eersten keer had het onderhoud iets langer geduurd, bijna een half uur en de beide jongelieden waren gezamenlijk vertrokken.

Daarop werd de portier verhoord van het huis waarin de misdaad had plaats gevonden.

Zijn mededeelingen bevestigden slechts de verklaring van den beklaagde, wat de uren van zijn komst betreft, en die van het jonge meisje.

Hij wist echter volstrekt niets af van een anderen bezoeker.

Op de vraag van den rechter, of hij den geheelen avond op zijn post in de vestibule was geweest, antwoordde hij, dat hij tusschen 7 en 8 uur omstreeks een kwartier afwezig was geweest, ten einde een boodschap te gaan doen naar zijn oude moeder, die ernstig ziek lag.

Een der burens had hem telefonisch gewaarschuwd, dat het afliep, maar bij zijn aankomst bleek de toestand gelukkig geen reden tot onmiddellijke bezorgdheid te geven.

Raffles had met de grootste aandacht toegeluisterd.

Hij stond nu eensklaps op, deed een stap naar voren, en zeide:

— Ik weet wel, dat het volkomen indruischt tegen alle gebruiken, Sir, en dat gij in uw volste recht zoudt zijn, door mij aanstonds het woord te ontnemen. Ik geloof echter dat het van groot belang zou zijn, als ge aan den getuige zoudt vragen of de straatdeur van het huis gewoonlijk openstaat, zooals vaak het geval is in deze groote pensions met veel burens.

De rechter had verbaasd opgezien en verschoof nu zijn bril eenige malen, terwijl hij zijn pruik van rechts naar links schoof, alsof deze beweging hem zijn gedragslijn kon voorschrijven.

Toen zeide hij op gewichtigen toon:

— Gij hebt gelijk met te zeggen dat het tegen de eeuwenoude gebruiken indruischt Mylord, maar daar ik het belang niet onderschat van uwe tusshenkomst van zooveen, wil ik uw advies opvolgen en de vraag stellen, waarbij ik u gaarne zou willen doen opmerken, dat ik dat waarschijnlijk toch wel zou hebben gedaan.

Raffles dacht hier het zijne van, maar hij zweeg en ging glimlachend weder zitten.

De vraag werd gesteld, en daarop volgde aanstonds het antwoord:

— Ja, mijnheer — de deur blijft meestal den geheelen dag open, totdat de duisternis gevallen is, dus om dezen tijd van het jaar ongeveer om 8 uur.

— Zijt gij tevreden, Mylord? vroeg de rechter.

— Volkomen tevreden, mijnheer, antwoordde Raffles kalm, terwijl opnieuw zijn vingers vlug over het papier van het notitieboekje gleden.

Deze portier maakte plaats voor een der commensaals, die niets anders wist mede te deelen, dan dat hij, slechts even na het vallen van het schot de trap was afgesneld — hij woonde juist boven Malony — en het vertrek was binnengetreten, waar hij Richard Merrycourt met de rookende revolver in de hand naast het levenlooze lichaam geknield vond.

Het balkonraam stond open en Miss Pinkerton stond onbewegelijk als een beeld in een hoek van het vertrek, en scheen nauwelijks te beseffen wat er geschied was, alsof zij door schrik en ontzetting was verlamd.

Nog vier of vijf andere getuigen, allen bewoners van het huis, legden een gelijklopende verklaring af.

Niemand had een vreemdeling zien binnentreden, maar velen konden getuigen, dat Irwin Malony bij vroegere gelegenheden, telkens als Miss Pinkerton hem bezocht, bezoek had van iemand, die waarschijnlijk zijn vriend was.

Wie het was, kon niemand echter zeggen, maar enkelen konden een vage beschrijving van hem geven — hij was een kort incengedrongen man met een stierennek en breede kaken, gitzwarte oogen en borstelige wenkbrauwen.

Maar aanstonds ontstond er over de oogen van dien onbekende een meeningsverschil.

Een getuige beweerde, dat zij zwart waren, een tweede hield vol, dat zij eerder donkerbruin moesten worden genoemd, een derde zei, dat ze een groenige tint hadden, maar allen stemden hierin overeen, dat zij zeer groot waren en van een bijzonderen glans.

HOOFDSTUK VIII.

Raffles maakt combinaties.

Een kwartier later wandelden Raffles en Charly langzaam naar huis terug. Zij hadden van den concierge van het gerechtsgebouw vernomen, dat Miss Pinkerton reeds met een huurauto was vertrokken.

— Het is een wonderlijke zaak, begon Raffles op brommenden toon.

— Het spijt mij dat ik het zeggen moet, maar mijnheer de rechter-commissaris maakt op mij niet den indruk van een man die het buskruit heeft uitgevonden. Ik geloof toch, dat zelfs een leek na 10 minuten had moeten zien dat het jonge meisje in een toestand van hypnose verkeerde.

— Ja, dat geloof ik nu ook, Edward. Ik begrijp alleen volstrekt niet wat het doel was.

— Natuurlijk is het een schurkachtig doel geweest. Men hypnotiseert zulk een jong onschuldig meisje natuurlijk niet bij wijze van aardigheid of van proefneming. Neen, zij heeft in dien toestand het een of ander moeten verrichten, iets wat de hypnotiseur waarschijnlijk niet zelf kon, of durfde.

— Maar, wat is dat geweest?

— Ja, als wij dat wisten.

— Wie was die hypnotiseur?

— O, ik geloof dat die vraag gemakkelijk valt te beantwoorden. Denk eens aan dien vriend van Malony, met zijn groote, wonderlijk glanzende oogen, waarvan niemand zich blijkbaar de juiste kleur herinnerde. Volgens mij kan het niemand anders zijn. Hij kwam eenige malen bij Malony, en juist altijd als het jonge meisje er ook verscheen.

— Je hebt gelijk, het kan bijna niemand anders zijn geweest. Maar het staat toch bijna vast, dat hij op den avond van de misdaad niet bij Malony is geweest, want niemand heeft hem gezien.

— Is dat soms een reden? riep Raffles spottend uit. Ik kan je om te beginnen iemand opnoemen, die hem dan toch wel gezien heeft, al is het niet van voren.

— En wie zou dat geweest zijn?

— Richard Merrycourt.

Charly gaf een schreeuw van verbazing.

— Maar als je dat aanneemt, dan moet je ook aannemen dat hij den moord gepleegd heeft.

— Welnu, dan nemen wij dat aan, hernam Raffles kalm.

Verbaasd bleef Charly een oogenblik staan, om Raffles aandachtig in de oogen te zien.

De Groote Onbekende sprak blijkbaar in vollen ernst, en was zich zelf zeer goed bewust van de beteekenis zijner woorden.

— Maar de reden — de reden, Edward, riep de jonge man toen uit. Je zegt altijd zelf, dat elke misdaad, de groote zoowel als de kleine een motief moet hebben.

— Daar blijf ik bij.

— Noem mij dan het motief van deze misdaad.

— Dat kan ik nu nog niet, maar het moet er natuurlijk zijn. Het kan wraakzucht geweest zijn, of minnenijd, of hebzucht, of vrees voor verraad van de zijde van een medeplichtige. Ik noem je nu maar vier redenen op, en die zijn alle even geldig voor een gewetenloos of hartstochtelijk man.

— Maar ik herhaal, dat iemand hem dan toch gezien moet hebben, zeide Charly wanhopig.

— Ik zeg je dat Richard hem gezien heeft. Waarom moeten wij toch a priori aannemen, dat hij dat gelogen heeft?

— Goed, laat hij dan de man geweest zijn, die zich bliksemsnel langs de brandladder naar beneden speedde, dat hij werkelijk uit de kamer van Malony kwam. Hoe is hij daar dan binnengekomen, zonder dat iemand het zag?

— De buitendeur stond open.

— Maar de portier?

— De portier was er niet — die is een kwartier buitenshuis geweest.

— Dat is waar. Hij heeft zijn zieke moeder bezocht, die op sterven lag, ging Charly nadenkend voort.

— Ja, de portier was door een van de burens naar zijn

moeder geroepen, en toen hij bij het goede mensch kwam, bleek het dat zij heelemaal niet op sterven lag. Vindt je dat niet vreemd?

Charly keek Raffles strak aan.

— Zeg me, wat je bedoelt? drong Charly aan.

— Ik bedoel dat de moordenaar de rol van een van de hulpvaardige bureu heeft vervuld en den portier van zijn post heeft gelokt, omdat hij heel goed wist, dat de deur des avonds tot aan het vallen van de duisternis open zou blijven.

— Dat is een zeer gewaagde veronderstelling, Edward.

— Het is een veronderstelling, dat geef ik toe, maar ik kan niet inzien, waarom zij gewaagd is.

— Maar dan moet je om te beginnen aannemen, dat de moordenaar zeer goed op de hoogte was van de familieomstandigheden van den portier.

— Welnu, dan was hij op de hoogte.

— Dan zou hij met voorbedachten rade gehandeld moeten hebben.

— Dat heeft hij ook — daar ben ik zeker van.

Charly zweeg.

Hij was nog niet geheel en al overtuigd, en toch gevoelde hij, dat er zeer veel waarschijnlijk was in de bewijsvoering van zijn vriend.

Het weglukken van den portier, want dat was het blijkbaar — moest in ieder geval een hoogst gewichtige aanwijziging worden geacht.

En als Richard Merrycourt inderdaad met de misdaad niets uitstaande had, dan was ook zijn verklaring dat hij een paar langs de brandtrap had zien vluchten van het grootste belang.

Voor iemand die de plaatselijke gesteldheid goed kende, was het niet zoo moeilijk, in de duisternis van de groote binnenplaats langs een anderen weg dan door het huis zich uit de voeten te maken.

Maar dan moest nog steeds de hoogst belangrijke vraag worden opgelost:

Waarom doodde die geheimzinnige vreemdeling Irwin Malony?

Charly dacht hier nog over na, toen hij uit zijn overpeinzingen werd opgeschrikt door de stem van Raffles die zeide:

— Daar valt mij juist iets te binnen. Je herinnert je zeker nog wel de verjaardagpartij van gravin Merrycourt?

— Ja zeker.

— Weet je nog hoe Blacksmith, Irwin Malony aan haar voorstelde?

— Ongetwijfeld.

— En ben je nog niet vergeten, hoe zij schrok van de verschijning van dien man?

— Dat ben ik zeker niet. Nog langen tijd daarna heb ik naar de reden daarvan gezocht, zonder ze te kunnen vinden.

— Ik ben niet gelukkiger geweest, en toch gevoel ik dat die hevige schrik in verband moet staan met deze moordzaak.

— Het is niet onmogelijk. Misschien is er vroeger tusschen die beiden wat geweest, en komt nu een medeminnaar.....

Maar Raffles legde hem met een eenigszins ongeduldig gebaar het zwijgen op.

— Voor dien uitleg gevoel ik zeer weinig, mijn jongen! zeide hij kortaf. Ik wil niet ontkennen, dat er misschien in het verleden van gravin Merrycourt iets geweest is, waarvan de openbaarmaking haar doodelijk zou ontstellen, maar het wil er niet bij mij in, dat een man zijn medeminnaar doodt, als het voorwerp van hun beider liefde toch al met een ander in het huwelijk is getreden!

— Je hebt gelijk — er moet iets anders zijn! mompelde Charly.

Plotseling hief hij het hoofd op en hernam:

— Dat is waar ook — wat voerde Grace Pinkerton in 's hemelsnaam bij dien Arthur Stone uit?

— Daar liep ik juist over te denken. Het is duidelijk, dat zij dien jongen man pas twee keer gezien heeft, en hem voor dien zeer waarschijnlijk zelfs nog nooit gesproken heeft. Dat leert ons de uitdrukking van verbazing op het gelaat van den jongen man. Den eersten keer blijft zij ongeveer een half uur bij hem, den tweeden keer nauwelijks een kwartier. Zij komt met leege handen, maar zij gaat weder weg met een klein pakje. Ik gaf er heel wat voor, als ik kwam te weten wat er in dat pakje gezeten had.

— Zou dat dan in verband staan met deze raadselachtige moordzaak?

— Daarvan ben ik overtuigd. Ik weet zeker, dat al deze dingen in onderling verband met elkander staan. Vergeet toch ook vooral niet, dat alle dingen, welke het jonge meisje buiten het huis van het echtpaar Merrycourt deed, haar waren ingeblazen door den hypnotiseur!

— Dus ook het bevel van Arthur Stone?

— Ook dat!

— Het bezoek aan Malony op dien noodlottigen avond?

— Dat ook — dat vooral! Dat was als het ware het hoogtepunt, waarop de moordenaar gewacht had!

— Hij wist dus, dat zij zou komen?

— Hij wist het, omdat hij het haar bevolen had! Daarom kon hij al zijn maatregelen zoo goed van tevoren nemen, op een minuut na. Hij wist heel goed, dat Grace Pinkerton, als hij haar bevolen zou hebben om een maand later precies te middernacht van de Towerbridge in de Theems te springen, dit ook inderdaad en zonder een seconde te aarzelen zou hebben gedaan.

— Is dat niet wat overdreven, Edward?

— Zoo schijnt het, Charly — maar ik verzeker je, dat er gevallen van dien aard bekend zijn, al komen zij maar zelden voor. Zij zijn wetenschappelijk vastgesteld, en er mag niet aan getwijfeld worden! Ik herhaal, dat die hypnotiseur een sluwe schurk moet zijn geweest, en op bewonderenswaardige wijze van zijn wetenschap heeft misbruik gemaakt.

— Maar hij moet dan toch een vriend van Malony zijn geweest! Waarom doodde hij hem dan?

— Ik zeg je, dat ik dat niet weet, Charly. Daartoe zou ik over meer gegevens moeten beschikken. Ik zou bijvoorbeeld dien portier wel eens willen opzoeken — dien van het huis, waar de moord gepleegd is!

— Welnu, niets belet ons dat! Maar zeg mij van tevoren nog even, hoe je het verklaart, dat die geheimzinnige vreemdeling dien Malony neerschoot in de tegenwoordigheid van het meisje; moest hij dan niet vreezen, dat zij hem zou verraden?

Raffles schudde het hoofd.

— Daarvoor behoefde hij geen vrees te koesteren, want hij wist heel goed, dat Grace Pinkerton niet zichzelf was, maar een ander! Zij zou zich naderhand volstrekt niets meer herinneren van wat er was voorgevallen.

Nog terwijl hij sprak, wenkte hij een naderende huurauto en gaf den chauffeur het adres van het huis op, waar de misdaad gepleegd was.

Toen hij daar kwam, was de portier juist eenige minuten geleden teruggekeerd.

Hij stond Raffles aanstonds te woord en werd zelfs een en al gedienschtigheid, toen deze een halven souve-

rein te voorschijn haalde, en op den palm van zijn hand liet dansen.

Daarop begon Raffles:

— Gij zult mij wel herkennen, naar ik hoop — ik ben Lord William Aberdeen en ik was zoeven in de rechtzaal.

— Ja, ik herinner het mij zeer goed, Mylord — zeide de portier. Hebt ge mij misschien nog iets te vragen?

— Dat hebt gij goed geraden! Ik wist wel, dat ik een zeer schrander man vóór mij had, zeide Raffles, terwijl hij den man op den schouder klopte.

Het geldstukje verwisselde van eigenaar en daarop begon Raffles:

— Herinnert ge u goed de komst van Miss Grace Pinkerton, gisteravond?

— O, ja, Mylord!

— Zoudt ge mij ook kunnen zeggen, of zij iets in de hand had?

De portier dacht een oogenblik na en antwoordde toen:

— Ja! Zij had een klein pakje bij zich.

Raffles wisselde een snellen blik met Charly en vervolgde:

— Wat het groot of klein? Hoe zag het er ongeveer uit?

— Het leek wel op een dun stapeltje boeken, in een krant gewikkeld en met een touwtje er om heen.

— Groote boeken?

— Neen, zeer kleine — niet veel grooter dan een opschrijfboekje of zoo iets!

— Het zou bijvoorbeeld een stapeltje brieven geweest kunnen zijn?

— Wel zeker, Mylord, dat is best mogelijk! riep de portier uit.

— Hebt gij het pakje in haar handen gezien, toen zij weder vertrok?

— Toen had zij het zeer zeker niet!

— Zijt gij daar zeker van?

— Ik zou er een eed op durven doen!

— Had zij geen tasch bij zich, waarin zij het pakje kon hebben gedaan?

— Neen, Mylord!

— Dan moet het dus op de kamer van mijnheer Malony zijn blijven liggen?

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen, zeide de portier aarzelend. Misschien heeft de politie het meegenomen!

— Neen, dat kan niet, anders zou de rechter-commissaris het geweten hebben!

— Dan moet het ook nog boven zijn! riep de portier uit.

— Zou ik het vertrek eens mogen bezichtigen?

De portier krabde zich eens achter de ooren en zeide toen, terwijl hij zijn stem liet dalen:

— De zaak is — de politie heeft de deur gesloten en gezegd, dat ik niemand mocht binnen laten!

Als bij tooverslag kwam er een nieuw goudstukje te voorschijn, dat de volgende seconde in zijn handpalm werd gedrukt.

— Gij kunt natuurlijk niet overal tegelijk zijn, her-
nam Raffles glimlachend. Het is bijvoorbeeld denkbaar, dat ik zelf den sleutel, waaraan wel een plaatje met het nummer van de deur gebonden zal zijn, van het sleutelbord neem, terwijl gij elders waart, nietwaar? Ik zou zeer nieuwsgierig uitgevallen kunnen zijn, en eens een kijkje willen nemen in de kamer? Daaraan zoudt gij natuurlijk niets kunnen doen!

— Neen, Mylord, daaraan zou ik niets kunnen doen! zeide de portier droogjes. Het nummer van de kamer is 17.....

En tegelijkertijd deed de waardige man een paar stappen naar voren en wijdde zich met de handen op den rug vol belangstelling aan het schouwspel, hetwelk de drukke straat opleverde.

Raffles trad snel naar binnen en nam den sleutel met het cijfer 17 van het bord.

Toen wendde hij zich weder tot den portier en zeide glimlachend:

— Wij komen aanstonds weder terug, en wij beloven u plechtig, dat wij niets van zijn plaats zullen halen!

De portier knikte slechts, en Raffles en Charly bestegen haastig de trappen.

De deur werd geopend, en de beide mannen traden binnen, zonder dat iemand hen gezien had.

Het eerste waarop hun blikken vielen, was een groot wit voorwerp op de sofa, die tegen een der muren stond.

Zij begrepen aanstonds wat het was.

Daar lag het lijk van Irwin Malony.

Raffles trad er op toe en sloeg het witte laken behoedzaam terug.

Hij wierp even een blik op het witte gelaat en door-

zocht toen vlug de zakken van het costuum, hetwelk men den vermoorde had laten aanhouden.

Zij waren allen geledigd.

Raffles deed het laken weder behoedzaam over het hoofd van den doode en wendde zich naar de tafel, die tot dicht vóór het raam was geschoven, naast de balkondeuren.

Daar lag de inhoud van de zakken uitgespreid — een sigarenpijpje, een sleutelbos, een zaklantaarn, een zilveren horloge en wat klein geld.

Waarschijnlijk was er ook wel een portefeuille geweest, maar deze was denkkelijk door de politie medegenomen.

Raffles liet zijn oogen door het vertrek dwalen en trad toen op een ouderwetsch schrijfbureau toe, een degelijk meubel, waarvan de klep gesloten was.

De loopers moesten dienst doen en het volgende oogenblik had hij de klep opgeschoven.

Snel trok Raffles eenige laden open, en doorzocht den inhoud.

Zij bevatten eenige rekeningen en brieven.

Raffles doorliep ze snel, en wierp ze een voor een weder in de lade terug.

Ten slotte hield hij een papiertje tusschen de vingers, waarop slechts weinige woorden geschreven waren.

Zij luidden: „Morgen om drie uur. Jim.”

Raffles haalde haastig zijn notitieboekje te voorschijn, waarin zich steeds een stukje blauw doorslagpapier bevond, en haalde met een tandenstoker vlug en zorgvuldig de letters van het briefje na.

Daarop deed hij het papiertje weder bij de andere brieven en mompelde:

— Misschien heeft de politie dezen lessenaar reeds doorzocht en is het niet noodig, dat zij iets mist.

Hij wendde zich tot Charly en liet hem den afdruk van het briefje zien.

— Een buitengewone hand, nietwaar? merkte hij op. Zie eens welk een krachtige letters. De neerhalen zijn fors, en de letters hebben een vierkanten vorm. Dat duidt op groote wilskracht, maar tevens op gewetenloosheid. Ik geloof dat die mijnheer Jim heel wat zou kunnen vertellen.

— Zou dit een afspraak met Malony geweest zijn?

— Een afspraak met Malony en met Grace Pinkerton.

Raffles zette zijn onderzoek van het bureau voort, maar hij vond niets van belang.

Hij trok het blad weder dicht, sloot het zorgvuldig en begon nu alle andere meubelen te onderzoeken.

Maar nergens was het geheimzinnig vakje te ontdekken.

Eindelijk trad Raffles op het balkon toe, wierp een blik naar beneden en zeide:

— Er zijn nog wel drie deuren, die van de binnenplaats toegang verleen tot andere straten, en als de moordenaar goed op de hoogte is geweest, dan kan hij gemakkelijk ontkomen zijn zonder dit huis door de voordeur te verlaten.

— Maar het pakje?

— Het pakje? Wel dat heeft de moordenaar mede genomen.

— Zou hij dan hier gekomen zijn om het te stelen?

— Dat geloof ik nu stellig. Dat pakje bevatte waarschijnlijk zaken, die voor den bezitter van groot belang waren. Dit nu is met brieven vaak het geval. Zij kunnen menigmaal een geducht wapen zijn in de hand van een man zonder geweten. De hypnotiseur heeft ze tot iederen prijs willen bezitten — zelfs tot den prijs van een menschenleven.

Charly had zwijgend toegelisterd.

Toen sprak hij:

— Het is best mogelijk, dat je gelijk hebt, maar ik erken dat ik de zaak nog niet goed inzie.

Raffles antwoordde niet.

Het was duidelijk, dat hij met alle inspanning ergens over nadacht.

Toen zeide hij op korten toon:

— Laat ons maar gaan — hier zullen wij toch niets meer ontdekken.

De twee mannen verlieten het vertrek, waarvan zij de deur weder zorgvuldig sloten, en daalden de trappen weder af.

Zij vonden den portier op dezelfde plaats waar zij hem hadden verlaten.

Raffles hing den sleutel weder op dezelfde plek en klopte den man vriendelijk op den schouder.

— Het is al afgeloopen, zeide hij. Wij hebben niet veel kunnen ontdekken, de politie zal het wel in orde moeten maken.

Hij knikte den portier toe, en daarop verlieten beiden het huis weder.

HOOFDSTUK IX.

Een onverwachte wending.

Op straat gekomen stond Raffles een oogenblik besluiteloos stil.

Toen zeide hij:

— Ik zou Miss Pinkerton gaarne nog eens willen spreken. Waar zou zij op dit oogenblik zijn?

— Misschien wel bij gravin Merrycourt.

— Wij kunnen het in ieder geval probeeren, wellicht is zij daar reeds teruggekeerd om troost te gaan zoeken en brengen.

Hij wenkte weder een auto, en even later waren de twee mannen op weg naar het prachtige huis, dat thans in een zoo diepen rouw gedompeld was.

De oude bediende die hun de deur opende was bleek en het was duidelijk te zien, dat hij nog pas kort geleden bittere tranen vergoten had.

— Is uw meesteres thuis, goede vriend? vroeg Raffles op deelnemenden toon, terwijl hij den ouden man de hand op de schouders legde.

— Ja Mylord, antwoordde Briggs. Ik weet echter werkelijk niet, of zij wel in staat zal zijn u te ontvangen. De gravin verkeert in een zeer zenuwachtigen toestand wegens het lot van haar stiefzoon.

— Dat kan ik mij zeer goed begrijpen, antwoordde Raffles op zachten toon. En Miss Grace? Is zij ook thuis?

— Ja, Mylord, zij is zoo even van het gerechtshof teruggekeerd na eerst een bezoek aan haar moeder te hebben gebracht, ten einde de arme vrouw te gaan geruststellen.

— Zou ik haar even kunnen spreken?

— Dat zou ik wel denken, Mylord, Miss Pinkerton is op het oogenblik in haar kamer. Ik zal u even aandienen.

De oude bediende strompelde reeds naar de trap, maar Raffles zeide haastig:

— Geef u geen moeite — wij vinden zelf den weg wel. Wij kennen dit huis.

En meteen begon Raffles de trap te bestijgen, door Charly gevolgd.

Het groote huis leek wel uitgestorven te zijn.

Geen enkele klank liet zich hooren.

Het onheil, dat hier zijn intrek scheen te hebben genomen, had deze drukkende stilte verwekt.

Uit de bediendenvertrekken klonk geen enkel geluid, en men sprak daar zeker op fluisterenden toon, terwijl men onbewust zijn schreden dempte.

De twee vrienden klommen tot aan de derde verdieping en liepen nu een gang in aan welker einde zich, naar zij wisten, de kamer van Grace Pinkerton bevond.

De gang was met een looper bedekt en deze maakte hunne schreden onhoorbaar.

Eensklaps stonden zij beiden tegelijkertijd stil.

Hun scherp geoeffend gehoor had het geluid van stemmen opgevangen, toebehoorende aan personen, klaarblijkelijk vrouwen, die een opgewonden gesprek met elkander voerden.

Zij herkenden aanstonds een van die stemmen — die van Gravin Merrycourt.

Zij werd zeker door onrust en vrees geplaagd, want zij wist haar stem niet te beheerschen, sprak veel luider dan zij voornemens was geweest — zonder het zelve te weten.

En zie hier wat de beide vrienden huns ondanks vernamen....

— Je bent er dus niet geweest? vroeg Gravin Merrycourt op heeschen toon.

— Ik weet het niet, Gravin — ik bezweer het u! klonk de zachte, bevreesde stem van Grace Pinkerton.

— Maar hoe is dat mogelijk! Je moet het toch weten, mijn kind! Besef je dan in het geheel niet wat er voor mij van af hangt?

— En toch, Gravin — ik weet het werkelijk niet! riep Grace wanhopig uit, ofschoon zij blijkbaar haar best deed haar stem te dempen. Ik ben gehypnotiseerd — gij zoudt het aan Lord Aberdeen kunnen vragen, die bij de terechtzitting aanwezig was.

Gravin Merrycourt slaakte een doffen kreet, waarin angst en vertwijfeling lagen.

— Mijn God! Dan is alles verloren, dan zal mijn man.....! O, als hij het te weten komt..... hij zou mij dooden!

Een oogenblik heerschte er zwijgen en daarop vervolgde de Gravin:

— Luister, Grace! Ik heb je in vertrouwen genomen, zoodra ik merkte, welk een edel hart je hadt, en omdat ik wist, dat je mij zoudt willen helpen. Ik heb dat gedaan zoodra ik Irwin Malony eenige weken geleden eensklaps terug zag — den vriend van Arthur Stone! Ik heb je alles bekend. Ik heb je gezegd, dat mijn liefde jaren geleden aan Arthur Stone toebehoorde, en dat wij vele brieven met elkander hadden gewisseld. Hij had de mijne nog steeds, dat wist ik. Toen Reginald Merrycourt om mijn hand vroeg heb ik hem niet durven bekennen — en de hemel weet hoezeer ik er thans berouw van heb, want wellicht zou hij mij vergeven hebben. Maar ik was weifelmoedig, ik vreesde hem te zullen verliezen als ik alles zeide en ik zweeg. Toen kwam de ellendeling, Malony, — die van onze verhouding geweten had, en zoodra ik zijn hatelijk gezicht zag, wist ik dat mij gevaar dreigde, ofschoon ik onmogelijk had kunnen zeggen van welken aard dat was. Ik herinnerde mij maar al te goed, dat hij mij indertijd het hof had gemaakt, en dat hij Arthur nooit vergeven had, mijn liefde te hebben gewonnen.

Weer bleef het een oogenblik zeer stil.

En daarop klonk weer de doffe stem van de ongelukkige vrouw:

— Eenige dagen later hoorde ik dat Arthur Stone weer te Londen was. Hij wist niets van mijn huwelijk, en misschien wilde hij mij weder komen bezoeken. Ik had mijn man hartstochtelijk lief gekregen, en ik vreesde voor het ergste, als die twee elkander zouden ontmoeten en Arthur Stone over het verleden zou gaan spreken. Toen wendde ik mij in mijn nood tot jou — ik bekende je alles en ik smeekte de brieven aan Arthur Stone te gaan terugvragen.

— En ik beloofde u ook aanstonds, gravin, dat ik het doen zou, klonk de zachte, trillende stem van het jonge meisje. En het vreeselijke is, dat ik niet eens weet of ik er wel geweest ben.

Op dit oogenblik trad Raffles op de deur toe en klopte aan.

Daar binnen klonk een kreet van schrik en de deur werd opengerukt.

Gravin Merrycourt stond doodsbleek op den drempel en staarde Raffles met wijdgeopende oogen aan.

Eenige oogenblikken bleven de vier personen zoo onbewegelijk als steenen beelden staan.

Toen sprak Raffles op zachten toon:

— Vergeef het ons, Gravin, — wij zijn tegen onzen wil en geheel zonder opzet getuige geweest van wat hier zooeven gezegd is. Maar wij zweren u, als gentlemen, dat nooit een enkel woord van wat wij vernomen hebben over onze lippen zal komen. Wij zouden wellicht zijn heengegaan zooals wij gekomen zijn, als wij niet in staat waren geweest u een kostbare inlichting te geven met betrekking tot de brieven, waarvan gij zooeven sprak.

De gravin had zich op een stoel laten vallen en keek Raffles met bevende lippen en tranen in de mooie oogen aan.

Grace Pinkerton was op hem toegetreden, en had zijn hand gegrepen.

— Als er iemand ons helpen kan, Mylord, dan zijt gij het, daar ben ik zeker van, riep zij uit. Gij hebt mij zooeven in de rechtszaal reeds een grooten dienst bewezen, gij hebt mij uit mijn hypnotischen slaap gewekt, en gij zult ons misschien ook kunnen zeggen, of ik al of niet bij Arthur Stone ben geweest.

— Gij zijt er geweest, Miss. Twee keeren, antwoordde Raffles. Dit is door den portier van zijn huis bevestigd.

— En daar weet ik niets van, jammerde het jonge meisje. Hij heeft mij dus de brieven gegeven?

— Ja.

— Wanneer dan? riep gravin Merrycourt uit, terwijl zij opsprong en op Raffles toetrad.

— Gisteravond omstreeks half acht.

— Ik geloof dat ik nu alles begin te doorzien. Die Malony had van de brieven, welke hij in het bezit wist van Arthur Stone, gebruik willen maken, dat gij deze groote som af te zetten, daar hij wel wist, dat gij deze documenten met een vermogen had willen betalen.

— Dat zou ik zeker! riep de ongelukkige vrouw uit. Ik zou er zeker een vermogen voor hebben over gehad om mijn huis en mijn geluk te koopen.

— Ziet gij wel? Daarop rekende de schurk — daarop was zijn plan gegrondvest. En nu zal ik u zeggen wat hij deed, want dat is u nog onbekend. Hij zag wel in, dat het zeer moeilijk zou gaan om zich met geweld van de brieven meester te maken, en daarom nam hij een vriend in den arm, wiens voornaam Jim moet luiden, en die een zeer groote hypnotische kracht bezat. Hoe hij geweten heeft, dat gij aan Miss Pinkerton had opgedra-

gen de brieven terug te vragen — dat zou ik u met geen mogelijkheid kunnen zeggen, maar hij wist het, dat is zeker.

Plotseling bracht zij de hand aan het hoofd en riep uit:

— Was zijn voornaam Jim, zegt gij?

— Ja gravin.

— Hoe zag hij er uit?

— Kort, breed geschouderd, met groote sterk glanzende oogen, die verschillend beschreven worden als zwart, donkerbruin en groenachtig.

Gravin Merrycourt werd lijkbleek en schreeuwde:

— Dan is het Jim Burns geweest, onze bottelier, dien ik juist eenige weken ontslagen heb, omdat hij voortdurend dronk, zeer brutaal werd en allerlei lugubere grappen uithaalde met het overige personeel.

— Kent gij misschien zijn handschrift, gravin? vroeg Raffles, terwijl hij haar het briefje voorhield, dat hij in het bureau van Malony gevonden had.

— Ja, dat is zijn hand! riep gravin Merrycourt uit. Er valt niet aan te twifelen.

— Nu, dan is alles opgehelderd! riep Raffles zegerend uit. De schurk is misschien ergens verborgen geweest, heeft uw gesprek met Miss Grace afgeluisterd en daar onmiddellijk zijn voordeel mee weten te doen. Hij is in kennis gekomen met Malony, dien hij misschien wel reeds van vroeger kende, en beiden hebben toen hun schurkachtig plan beraamd. Hij heeft Miss Grace gehypnotiseerd, nadat zij onder een of ander voorwendsel ten huize van Malony was gelokt, en daar heeft hij haar bewogen de brieven te gaan halen, en die vervolgens niet naar de gravin te brengen, maar naar zijn handlanger. Waarschijnlijk hadden zij afgesproken om de winst samen te deelen.

— Maar Mylord, men heeft mij toch gezegd, dat ik wel drie of vier malen bij Malony ben geweest? riep Grace uit.

— Ongetwijfeld, Miss, maar dat was omdat Jim Burns er zeker van wilde blijven, dat gij nog altijd onder zijn invloed stond. En nu zal ik u iets mededeelen, dat u waarschijnlijk veel genoeg zal doen. Gij kwaamt gisteravond nog steeds in dien hypnotischen toestand omstreeks half acht of acht uur in het huis van Malony. Daar bevond zich toen reeds Jim Burns, die den portier had weggelokt, om ongezien het huis te kunnen betreden. Hij had namelijk een duivelsch plan verzonnen. Waarom zou hij den buit deelen met Malony? Hij zou hem de brieven ontnemen, en al het geld zelf

opstrijken. Hij zou dan vluchten, men zou Miss Pinkerton bij den verslagene vinden, hij zou de revolver achterlaten — en men zou haar voor de moordenaress aan zien. Hij had echter buiten Richard gerekend, die Miss Grace gevolgd was, gedreven door zijn jaloezie. De jonge man ging het huis binnen en hoorde een schot vallen. Hij liep het vertrek in en zag juist een man uit het raam vluchten, die man was Burns, die zich van de brieven had meester gemaakt, welke Miss Grace op zijn bevel juist bij Malony had gebracht. De rest weet gij.

Met bleek gelaat hadden de beide vrouwen toegelusterd.

Grace had de kleine hand op het hart gedrukt, en toen Raffles had uitgesproken, vloog zij op hem toe en drukte hem de handen, terwijl zij hartstochtelijk uitriep: — Zoo moet het gegaan zijn, Mylord. Hoe innig dankbaar ben ik u dat gij het raadsel hebt opgelost. Nu zal Richard over een kwartier zeker op vrije voeten gesteld zijn.

Maar Raffles schudde droevig het hoofd en zeide:

— Zoover zijn wij helaas nog niet, Miss. Ik heb u aanstonds kunnen overtuigen, maar met de justitie gaat dat niet zoo gemakkelijk. Vergeet ook niet, dat wij haar niet alles — van de brieven kunnen zeggen.

Maar nu trad gravin Merrycourt met bleek gelaat op hem toe, en zeide op vastberaden toon:

— Als ik de justitie kan overtuigen, door het geheim van de brieven te openbaren, Mylord, dan zal ik het doen. Het leven van Richard Merrycourt gaat boven mijn huwelijksgeluk.

— Dat is edel van u, gravin! riep Raffles uit, ondanks zichzelf getroffen. Ik hoop echter, dat het daartoe niet behoeft te komen. Wij weten nu wie de dader is — en ik verzeker u dat hij de brieven zal moeten afgeven, zonder dat hij er een cent voor krijgt — en hij zal wel zoo verstandig zijn, er tegenover de justitie van te zwijgen, als hij geen bewijzen meer heeft.

— Maar hoe zullen wij het ooit kunnen aantoonen, dat hij de man is geweest, die de woning van Malony is binnengedrongen en de daad gepleegd heeft? riep Grace Pinkerton uit.

— O, er zijn nog bewijzen genoeg, Miss, antwoordde Raffles, daar is ten eerste het briefje van zijn hand, daar is het weggelopen van den portier, dat natuurlijk ook zal uitkomen en dan zou het mij niet verwonderen dat eenige burens, die rondom de binnenplaats wonen,

hem hebben zien vluchten, terwijl hij bovendien herhaaldelijk Malony bezocht heeft.

— Maar de justitie zal tevergeefs naar eenig motief voor den moord zoeken, riep gravin Merrycourt uit.

Raffles haalde de schouders op.

— Als zij den dader in handen meent te hebben, dan zal zij het motief desnoods aan wraak of iets van dien aard toeschrijven, zeide hij. In ieder geval spreekt het vanzelf, dat wij de brieven geheel en al buiten spel moeten laten. Die mogen in het proces in geen geval ter sprake worden gebracht. Wilt gij het aan mij overlaten, gravin?

Met de oogen vol tranen stak gravin Dorothea Raffles beide handen toe en riep uit:

— Als gij er in slaagt, mij mijn brieven terug te bezorgen, Mylord, dan zal ik u eenwig dankbaar blijven.

— Het zal niet zoo moeilijk zijn, gravin. Gij kunt mij zeker wel zeggen waar Burns thans woont?

— Ja, ik heb zijn adres.

— Prachtig! Dan zal de rest kinderwerk zijn.

Allen verlieten nu het vertrek, en begaven zich naar het ontvangsalon.

In de vestibule trad Briggs de Gravin tegemoet met een zilveren presenteerblad, waarop een brief lag.

Zij nam hem aarzelend aan, draaide hem om en keek naar het handschrift van het adres, wreef zich over het voorhoofd en scheurde ten slotte de enveloppe met een enkele beweging open.

Zij vloog snel over den inhoud van den brief en reikte hem toen zwiingend aan Raffles over.

Hij bevatte slechts enkele woorden:

„Ik heb brieven in mijn bezit, die voór u van groot belang zijn, en waarvan het u zeker zeer veel waard zou zijn om ze terug te krijgen. Ik zou u aanraden morgen in den loop van den dag een vertrouwd persoon bij mij te zenden met een bedrag van vijfduizend pond sterling. Hij of zij kan dan de brieven mede krijgen en wij zijn beiden tevreden.
J. B.”

— Gij ziet, dat mijn lezing de juiste is geweest, Gravin, zeide Raffles eenvoudig, terwijl hij haar den brief weder toestak.

— Wij hebben nu zekerheid en wij gaan morgen aanstonds aan het werk.

Kort daarop namen de beide vrienden afscheid, de twee vrouwen achterlatend in een toestand van hoopvolle verwachting en onrust.

Den volgenden morgen begaf Raffles zich naar het huis van Burns, — maar hij was niet alleen.

Charly en zijn reusachtige chauffeur Henderson vergezelden hem!

Nadat hij had aangebeld en zich de woning van Burns had laten aanduiden, besteeg Raffles de trappen, op den voet door Charly en Henderson gevolgd.

Op het portaal van de vierde verdieping stond hij stil en zeide fluisterend:

— Hij zal misschien wantrouwend zijn en de deur slechts op een kier openen, — verberg je dus, zoodat hij je niet aanstonds ziet — ik zal de deur wel open houden!

Raffles bleek goed te hebben gezien, want op zijn kloppen werd de deur slechts eenige centimeters geopend en een gezicht met vierkante kaken, waarin twee groote zwarte oogen schitterden, keek hem wantrouwend aan.

— Gij komt zeker van — haar? Zijt gij alleen? vroeg Burns. Kom er dan maar in!

Raffles trad het vertrek binnen — en hij zag aanstonds, dat hij goed had gedaan zich te laten vergezellen, want daar zaten nog twee kerels van een allesbehalve gunstig uiterlijk, aan een kleine tafel!

Hij hield de deur wijd open en het volgende oogeblik stonden Charly en Henderson naast hem.

— Wat moet dat beteekenen? brulde Burns, terwijl hij de hand naar zijn zak bracht.

— Dat beteekent, vriend Burns, dat gij een slimme vos zijt, maar dat er menschen zijn, die in sluwheid niet voor u onder doen!

— Wij zijn verraden, mannen! Sla de honden neer! brulde Burns.

Maar zoover kwam het niet!

Want Henderson was toegesprongen en had de twee mannen, die aan de tafel zaten, vóór zij een beweging konden maken, bij den nek gegrepen en met zooveel geweld met hun hoofden op het tafelblad gekwakt, dat zij roerloos bleven liggen.

Charly had evenmin zijn tijd verloren laten gaan en hield Burns een revolver onder den neus, terwijl Raffles snel zijn zakken doorzocht,

Hij haalde er een revolver, een vlijm scherp dolkmes en een pakje in kranten papier gewikkelde brieven uit.

Een vluchtig onderzoek van den inhoud toonde, dat het de minnebrieven waren, door Dorothea Greenwood aan Arthur Stone gericht.

Maar hiermede was Raffles niet tevreden.

Zijn scherpe blik had in den hoek van het vertrek een kleine schrijftafel gezien.

Hij richtte er zijn schreden heen en trok het blad open.

Burns slaakte een gebrul van woede en scheen zich op Raffles te willen werpen, maar een waarschuwend kreet van Charly bracht hem tot andere gedachten.

Spoedig had Raffles eenige brieven gevonden, waarvan er een paar ondertekend waren door Irwin Malony.

Hij liep ze haastig door en bromde tevreden vóór zich heen:

— Deze briefwisseling zal wel voldoende zijn om je aan de galg te helpen, vriend Burns, zeide hij toen. Het schijnt, dat je je waarden vriend Malony al eens vroeger bedreigd hebt. Nu, de rest moet de rechter van instructie maar uitmaken!

Hij wendde zich tot Charly en zeide op zachten toon:

— Houdt hem hier vast. Ik ga de brieven naar die ongelukkige vrouw brengen, op dat zij ze aanstonds zal kunnen vernietigen. Ik zal op straat een paar agenten aanroepen en hierheen zenden, die kunnen dan het vrachtje van je overnemen!

De bewijzen stapelden zich langzaam maar zeker tegen Burns opeen.

Hij zelf zeide volstrekt niets van de brieven, want hij begreep wel, dat niemand hem zou gelooven, en dat hij er zijn zaak slechts door zou kunnen verergeren.

Hij liet alles aan zijn advocaat over, en deze slaagde er slechts in, hem juist even van de galg te redden.

Maar Richard Merrycourt was reeds den dag die volgde op de in hechtenisneming van Jim Burns op vrije voeten gesteld.

De volgende aflevering (No. 284) bevat:

Trein „No. 2121”.

